

அம்புல்

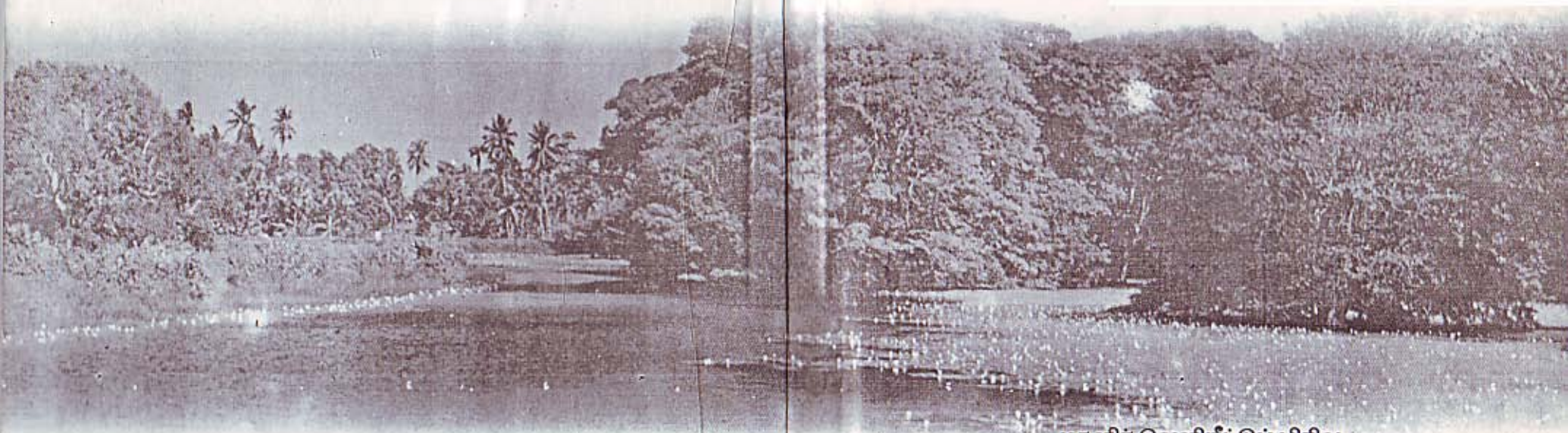

மீண்டும் சுனிக்ஞம் வசூதம்

B41-8
அம்பு
SL/PR

மீண்டும் சுனாமிக்கும் வசந்தம்

அம்புல்

மகனார் வெளியீட்டுப் பிரிவு

இது

தாயக மீட்புப் போரில் தம்மையாகுதயாக்கிய
போராளிக் கலைஞர்களுக்கு.

மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்

கவிதைகள்	ந. அம்புலி
பதிப்புரிமை	ஆசிரியருக்கு
முதற்பதிப்பு	தை-2004
புகைப்படங்கள்	புகைப்படப்பிரிவு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.
வெளியீடு	மகளிர் வெளியீட்டுப்பிரிவு. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.
அச்சுப்பதிப்பு	அழகன் பதிப்பகம். கிளிநொச்சி.
விலை	100/=

ஆசியுரை

தலைமைச் செயலகம்,
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழீழம்.
24-12-2003.

கவிதை எழுதுவதற்கு கற்பனை வளம் மட்டும் போதாது. இதற்கு நிறைந்த அறிவு இருக்க வேண்டும் அந்த அறிவைக் காலத்தோடு ஒட்டி எடுத்துச் சொல்கின்ற ஆற்றல் இருக்க வேண்டும் அதற்கு அழகான வடிவம் கொடுக்கின்ற கலைத்திறன் இருக்க வேண்டும் அதை உணர்வின் வரிகளாக வடிக்கும் கவிச் சிறப்பு இருக்க வேண்டும் இவற்றைத் தனது தேசவிடுதலைக்கும் தான் சார்ந்த மக்களது விமோசனத்திற்கும் பயன்படுத்து கின்ற உயர்ந்த குறிக்கோள் இருக்கவேண்டும்.

இப்படியான உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் தனது ஆற்றல்களையும் அறிவையும் ஒன்று கலந்து “சுதந்திரப் பறவைகள்” பத்திரிகையில் தான் எழுதிய கவிதைகளையெல்லாம் ஒன்றாகக் கோர்த்து “மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்” எனும் நூலாகப் போராளிக் கவிஞர் திருமதி. சுசந்தி நடராசா (அம்புலி) வெளியிடுவது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

முக்கிய சரித்திர நிகழ்வுகளையும் தன் நினைவுடன் கலந்த பல்திசை வரலாற்று நிகழ்ச்சி

களையும் நினைவுபடுத்தி இவர் கவிதைகளைப் படைத்திருக்கிறார். காலம் காலமாக எம்மக்கள் அனுபவிக்கின்ற துன்பதுயரங்களையும் மரணத்துள் வாழ்கின்ற அவர்களது கதைகளையும் இவர் தனது கவிதைகளுடாகக் காலப்பதிவாக்கியிருக்கிறார். பெண் புலிகளது போராட்ட வாழ்க்கையையும் இதற்குடாக எம்மண்ணில் நிகழும் சமூக மாற்றங்களையும் இவர் அழகுறக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். இதற்கு இவரது சிறந்த மொழிநடையும் உள்ளம் மயங்கவைக்கும் சொல்லாட்சியும் நன்கு துணைபுரிகின்றன.

இவற்றுக்கும் மேலாக இவரது கவிதைகள் கற்பனை நயத்தோடு நிறைந்த பொருள் பொதிந்து அமைந்துள்ளன. அனைத்துக் கவிதைகளையும் இவர் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை சுவைகுன்றாது நகர்த்திச் செல்கிறார். உண்மையில், இந்நூல் கவிதைத் தொகுப்பாக மட்டுமன்றி, எம்மின வரலாறாக, சமூக மாற்றங்கள் குறித்த சாசனமாக, காலப்பெட்டகமாக நிச்சயம் விளங்கும்.

மங்காப் புகழோடு இந்நூல் என்றும் நிலைத்திருக்க வாழ்த்துவதோடு, இந்நூலின் ஆக்கத்திற்கு அபராது உழைத்த இந்தப் போராளிக் கவிஞரையும் நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். அத்தோடு இவரது இலக்கியப்பணி தொடர்ந்தும் சிறக்க எனது நல்லாசிகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்”

வே. பிரபாகரன்

(வே. பிரபாகரன்)

தலைவர்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

முன்னுரை

நெரும்பயணத்தின் சகபயணி

கவிதை கனவு மயமானதாம்.
கற்பனையை சொற்களாற் திரிக்கும் போது,
அற்புதக் கவிதை ஆகிறதாம்.
உணர்வுத்தளத்திலிருந்து எக்கியெழும்பி
அறிவுத்தளத்தை எட்டுவதே
உண்மையான கவிதையாம்.
அனுமானின் வாலும்,
கவிதை பற்றிய ஆய்வும் நீண்டுகொண்டே
போகிறது.
சோதிப்பிளம்பின் அடிமுடியைக் காண
இன்றும் பலர் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

கவிதையால் நீருக்குள்ளே நெருப்பெரிக்க முடியும்.

காற்றைப்போற் திரியவும்,
கனவைப்போல மிதக்கவும்,
ஆற்றைப்போல உலவவும்
அனலைப்போற் கொதிக்கவும் முடியும்.
வீரியமான கவிதையென்பது
வெறும் வார்த்தைகளைக் கோர்ப்பதல்ல.
உண்மையும், உணர்வும் கலக்கும்
உன்னதமான கலவை.
உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்று

மெல்லவொரு மூலையிலிருந்து அது முன்கும்.
 நல்ல கவிதை நரம்புகளில் நர்த்தனமிடும்.
 கொந்தளித்துக் கோபப்படும்.
 ஓடிவந்து தடவித் தலைவாரி விடும்.
 முகத்தில் முத்தமிடும்.
 அநியாயத்துக்கெதிராக அணிவகுக்கும்.
 போரிடும்.
 உதயலட்சுமியின் கவிதை இதற்கு உதாரணம்.
 அம்புலியென அறியப்பட்ட இவள்
 வானத்தைக் காலடிவரை வளைக்கக்கூடிய
 வார்த்தைக்காரி.
 காற்றுக்கு சேலைகட்டி விடும் கவிதைக்காரி.
 மின்னலின் மூக்கிற் துளையிட்டு
 வைரமூக்குத்தி போட்டு வடிவு பார்ப்பவள்.
 இடியை உரலிலிட்டு இடித்துக்
 கவிதைக் கனியாக்கிப் பரிமாறுபவள்.
 உண்மையிது பொய்யில்லையென்று
 உள்ளே நுழைந்ததும் உணர்ந்து கொள்வீர்.

“மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்”

வசந்தத்தால் துளிர்ப்பதே வழமை.
 உதயலட்சுமிக்கு வசந்தமே துளிர்க்கிறது.
 இப்படித்தான் இவளின் கவிதைகள் இனிக்கின்றன.
 வரிக்குவரி புதியன பூத்து ஜனிக்கின்றன.
 அற்பமென நாமொதுக்கிப் போகும் அனைத்திலும்
 இவளின் கை சிற்பம் செதுக்கிறது.
 கண்ணுக்கு மையெழுதி
 காலுக்கு கொலுசு மாட்டி
 அலுங்காமற் குலுங்காமற் கிடந்த கவிதைக்கு
 உதயலட்சுமி உயிர் கொடுத்து உலவவிட்டுள்ளாள்.
 மெல்லிய ராகங்களை முணுமுணுத்த அலையாத

புல்லாங்குழலை
 பரணியின் சுரங்களைப் பாட வைத்தவள்
 இவள் தான்.
 களத்தில் வேங்கைகள் விழும்போதும்,
 கல்லறைத் தெய்வங்களைத் தொழும்போதும்
 உதயலட்சுமி உருகியே விடுகிறாள்.
 தலைவனைப் பாடும்போது நிமிர்ந்தும்
 தடைகளைப் பாடும்போது திமிர்ந்தும்
 வானவில்லாக வர்ணம் காட்டுகிறாள்.
 பூக்களையும், மரங்களையும் பாடும்போது
 புல்லரிக்கிறாள்.
 நிலவையும்,
 நட்சத்திரங்களையும்
 ஊரையும் உறவையும் காதலிப்பது
 எப்படியென்று
 உதயலட்சுமியிடந்தான் இனிப் பாடம்
 கேட்கவேண்டும்.
 விடுதலை மீதான வெறியே
 இவளின் கவிதைகளுக்கு
 அலாதியான வீச்சையும், அழகையும்
 கொடுக்கிறது.

எட்டும் வரை எட்டும் சக்தி
 கைவரப் பெற்றவளின் கவிதைகளைத்
 தொட்டுக்கொள்ளும்போது சுகம் தெரிகிறது.
 உயிரூறிக் கிடக்கும் வரிகளுக்குள்ளே
 அவளின் முகம் தெரிகிறது.
 களமாரும் “புலி மகளின்” கைகளிலே,
 துப்பாக்கியைப்போல் பேனாவும்
 போராடுகிறது.
 செல்வழித் தெளிவே சிறந்தது.

மனமே அனல் மூட்டும்.
 இரண்டுமே உதயலட்சுமியிடம்
 இருப்பிலிருக்கிறது.
 பிறகென்ன?
 போர்மகள் புகுந்து விளையாடுகிறாள்.

நீளுமெம் நெடும் பயணத்தில்
 என் சகபயணியான உதயலட்சுமிக்கு
 அந்தப்புரத்திலல்ல
 அத்தாணி மண்டபத்திலேயே
 கவிதை ஆசனம் கொடுக்கப்பட்டாயிற்று.
 கவிதை
 இசைப்பாடல்
 உரைக்கோர்வை
 விவரணம் என
 உதயலட்சுமியின் எழுத்துப் பணியை
 அலகுகளாக அலசவேண்டும்.
 ஆய்வு செய்யவேண்டும்.
 உயிரற்ற வார்த்தைகளையும்
 உணர்வற்ற பாடுபொருட்களையும்
 கோர்வையாக்கி
 கவிதையென்று எழுதுபவர்களிடையே
 உதயலட்சுமியின் இடம் எதுவென்பதை
 காலம் தீர்மானிக்கும்
 காலமே அனைத்துக்குமான நிறுவை
 'மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்' வாழும்

புத்தூர் கிழக்கு,
 புத்தூர்.
 06.10.2003

அன்புடன்
 புதுவைஇரத்தினதுரை

என்னுரை

**காலப்பயணத்தில் நான் சுமந்த
 சிறு மணல்கள்.**

இவை மகிழ்விலே பூத்த மலர்களல்ல.
 வசந்தத்திலே வீசுகின்ற தென்றலுமல்ல.
 தீக்குளித்துக் கொண்டிருக்கும் எனது தேசத்தின்
 நெஞ்சிலெழுந்த நெருப்புக்கள் என்னையும், எனது
 தோழிகளையும் காலம் போர்க்களம் நோக்கித்
 தள்ளியபோது அக்களவெளிகளில் நாம் பெற்ற
 அனுபவங்களும், உணர்வுகளுமே எனது குரலாக
 இங்கு வெளிவந்துள்ளன.

வீரமிக்க வாழ்வை எமக்குக் கொடுத்த
 தலைவனின் காலத்தில் நின்று தலைநிமிர்ந்து
 நாங்கள் பாடுகிறோம் எங்களின் பாடல்கள் அபத்
 தமாகவும், முரணாகவும் உள்ளன என்று விமர்சிப்
 போரின் தத்துவங்களைத் தவிடுபொடியாக்கி
 விட்டு விடுதலையை வென்றெடுக்கும்
 அப்பாடல்கள்.

பூக்களையும், புட்களையும், புன்னகையை
 யும், காதலையும் இரசிக்கவேண்டிய, எழுத
 வேண்டிய காலத்தில் எம் வாழ்வின்மீது நெருப்
 புக் கொட்டியதால் விடுதலையை அவாவி
 வெடியாகவும், இடியாகவும், தீவிரவாதமுமா
 கவே எனது குரல் வெளிவந்தது. அன்பையும்,
 அகிம்சையையும், பண்பையும் பணிவையும் எவர்

தருகின்றனரோ அவர்க்குத் திருப்பியளிப்போம். ஆக்கிரமிப்பையும், அழித்தொழிப்பையும் எவர் திணிக்கின்றனரோ அவர்கள் மீது எம் கருவிகள் மட்டுமல்ல பேனாக்களும் கனல் சொரியும்.

எமது தலைவிதியை இன்னொருவர் தீர்மானிக்கவேண்டாம். நான் நானாகவும், நாம் நாமாகவும் வாழவேண்டும். நசிந்து கிடக்கின்ற எம்மாந்தர் துயரமழிந்து வாழ்வு சிறப்புற வேண்டும் அடிமையுற்றுக் கிடப்பதைவிட நாமெல்லாம் அழிந்துபோகவே விரும்புகின்றோம் “ஒரு உன்னதமான வாழ்வு எங்களுக்குக் கிளையெனில் சாம்பல் மேடுகளே எங்களுக்குச் சொந்தமாயி ருக்கட்டும்” இந்த உறுதிப்பாட்டோடு மடிந்த எம்மீ ரின் ஆன்ம தாகத்தையே எனது வரிகளில் சொல்ல விளைகிறேன். காலம் இன்னும் எதையெல்லாம் எழுதிப் போகுமோ அவற்றைப் பதிவு செய்வேன். “எழுதாத எனது கவிதையை எழுதாங்களேன்” என்று கடமையை எம் கரங்களுக்கு ஒப்படைத்துப் போன கப்டன் வானதியின், கப்டன் கஸ்தூரியின், மேஜர் பாரதியின் வழியில்...

எனது போராட்ட வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி, ஒளி கூட்டி எம்மை நெறிப்படுத்தி இயக்குகின்ற, இத்தொகுதிக்கு ஆசியுரை வழங்கி என்பணிக்கு மேலும் உறுதி தருகின்ற எமது தேசியத் தலைவரான “அண்ணைக்கு” நான் மனக் கரத் தால் வணக்கம் செலுத்துகின்றேன்.

ஒரு தசாப்த காலமாய் மகளிர் அமைப் பின் “சுதந்திரப்பறவைகள்” அதிகாரபூர்வ ஏட்டின் மூலமாகவும், கலை இலக்கிய சமூக இதழான “வெளிச்சம்” சஞ்சிகையினதும் “வெளிச்சம்” சிறப்பு வெளியீடுகள் மூலமாகவும், பெண்கள் ஆய்வு நிறுவனத்தின் “நாற்று” காலாண்டு இதழின் மூலமாகவும், கப்டன் வானதி வெளியீடகத்தின் மூலமும்

இதுவரை பிரசுரிக்கப்பட்ட எனது 73 கவிதை களில் தேர்வு செய்யப்பட்ட 35 கவிதைகள் இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அம்புலி, உதயலட்சுமி, அணங்கு, அரியாத்தை, மனுஷி, கங்கை, ந.சாரங்கா என்ற பெயர்களில் நான் எழுதிய கவிதை களைப் பிரசுரித்து எனது எழுத்துப் பணிக்குச் சந்தர்ப்பமளித்த இவ்வெளியீடுகள் அனைத்துக் கும் எனது மனம் கனிந்த நன்றிகள்.

எனது எழுத்தார்வத்துக்கு ஊக்கமும், ஆக் கமும் வழங்கி எனது வளர்ச்சிக்கு வலுச்சேர்த்த வர்கள் அனைவரையும் நான் என்றும் நன்றியு டன் நினைவுகொள்கின்றேன்.

இக்கவிதைத் தொகுதியை அணிசெய்வ தற்கான புகைப்படங்களைத் தந்துதவிய புகைப் படப்பிரிவினருக்கும், உட்பக்கத்தை அலங்கரிக் கும் ஏழு புகைப்படங்களை பதிவாக்கிய போராளி கஜானிக்கும், உட்பக்க ஓவியத்தை வரைந்து தந்த ஓவியர் சு.ராஜன் அவர் கட்டும், இக்கவி தைத் தொகுதிக்குரிய முன்னுரையை எழுதி வழங்கிய மதிப்புக்குரிய புதுவை அண்ணன் அவர்கட்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

“மீண்டும் துளிக்கும் வசந்தம் கவிதைத் தொகுதியை வடிவமைத்து அச்சேற்றி நூலாக் கித் தந்த “அழகன்” பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள். இக்கவிதைத் தொகுதியின் உருவாக் கத்துக்காக உழைத்த “சுதந்திரப்பறவைகள்” வெளியீட்டுப்பிரிவின் சகல போராளிகளுக்கும் எனது நன்றி கலந்த வணக்கத்தைக் கூறுகிறேன்.

ந.அம்புலி (உதயலட்சுமி)
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழீழம்.

05.01.2004.

மீண்டும் ஐனர்க்கும் வசந்தம்

01. கனவு மலர் பூக்கும் கார்த்திகைத் திருநாள்.	01
02. நீ மனிதமுள்ள மனிதன்.	03
03. பூமி ஒருநாள் இச்சரிதம் படிக்கும்.	07
04. மீண்டும் துளிரக்கும் வசந்தம்.	11
05. நான் எப்பொழுதும் மரணிக்கவில்லை.	14
06. மனம்திறந்த மலைகள்.	16
07. நிலவே மறைந்துவிடு.	20
08. அம்மா அழாதே.	22
09. தேடல்.	24
10. என்று விடியும்?	27
11. எரிமலைக் குமுறல்.	29
12. புதிய தோழி எம்பின்னால வருகிறாள்.	31
13. வேருன்றிப்போன விழுதிருந்து.	33
14. யார் புரிந்தார் அவர் வரட்டும்.	36
15. என் தீ எங்கும் பற்றியெழ.	42
16. என் துடிப்போடு எனதுலகம் அசைவறட்டும்.	47
17. வெளிக்கிளரும் ஒரு மௌனக்குமுறல்.	50
18. நான் ஏன் தாமதித்தேன்.	54
19. காலம் பதிவரைக்கும்.	58
20. தாயின் குரல்.	60
21. எனது இடிபோல் இனியும் முழங்கும்.	63
22. நலமேயுள்ளேன்.	68
23. இப்போதும் அசையாத மனிதனே.	70
24. நான் தடுக்கமாட்டேன்.	72
25. அவளே எழுதுவாள் எம் அழகிய காலம்.	76
26. உயிர்க்குரல் கேட்கவேண்டும்.	78
27. காலத்தின் பதில்.	81
28. கால இடைவெளிக்குள்	85
29. தாகம் அடங்கும்வரை வேங்கை களமாரும்.	87
30. எம்மை அழிக்க எவரேனும் நினைக்கும்வரை நாங்களும் அரக்கர்களே.	89
31. ஏ-9 வீதி பற்றிய பதிவுகள்.	92
32. தாய் நிலம் உங்களை வரவேற்கின்றது.	95
33. வாழ்க்கை ஒரு இனிய பாடலாகட்டும்.	99
34. எனது வாழ்வு.	102
35. மண்ணின் மகிழ்வாகத் திரும்பும் எம்வாழ்வு.	104

கனவு மலர் பூக்கும் கார்த்திகைத் திருநாள்

கனத்துக் கிடக்கும் காலக் கருமுகிலாய்
விழி சிந்தித் துடிக்கிறது காலம்.
கார்த்திகைப் பூவுக்குள்
எந்தப் பூவுக்கும் இல்லாத
திரும்பும், நிமிர்வும்.
நெஞ்சத் தெரியும் நெருப்பின் குறியீடே
அன்று மட்டும் கரங்களில்
வந்தமர்ந்து ஒளிக்கிறது.
வான மாந்தர்கள் ஆச்சரியப் பூச்சொரிய
பூமி புத்திரர்கள் கண்விழித்துத்
துயிலெழும்பி
ஆற்றுப்படுத்த முடியாத
எம் துயரைத்
தேற்றுதற்காய் ஒருதரம்
புன்னகைப்பூச் சொரிவார்கள்
ஆறடிச் சூழியின் ஆழத்து உணர்வலைகள்
ஒடிவந்தெம் உட்புகுந்து
ஆர்ப்பரிக்கும்.
இனித் தேடிக்காண முடியாத
சிரிப்பை,
கரம்பற்றிக் காலாற நடந்து
கனவுகள் சுமந்த கதை கேட்க முடியாத
கூடிச் சிரித்து மகிழ்ந்து - ஒருவாய்
சோறூட்ட முடியாத
வாசல் வரும் நாடுகளெண்ணி
அந்தரிப்போடு காத்திருக்கமுடியாதது.
இனியெல்லாம் முடிந்ததென்று
புலம்பியிருந்த வாழ்வீடைதான்

ஒன்றும் முடியவில்லை என்று
 ஒவ்வொரு கார்த்திகையும்
 உற்சாகம் தருகிறது.
 நம்பிக்கையூற்றுப் பாய்ந்த நிலமாகக்
 குளிர்ந்து போகின்றன - எம்
 மனவெளிகள்.
 இது அவர்களுக்கான
 நாட்கள் மட்டுமல்ல.
 எங்களுக்கான,
 முற்றிலும் எங்களுக்கான,
 பூவுலகில் எங்கு சுற்றியும்
 இங்குதான் இறுதி உறக்கம்
 கொள்ளவிளைகின்ற
 முழுத் தமிழ் மாந்தர்களினதும்
 கனவுப் பெருநாள்.
 எங்கு வாழினும் தமிழர்கள்
 தமக்குரியதாய் அடையாளம் காட்டும்
 தேசியத் திருநாள்.
 கார்த்திகைக்காகவே
 வருடங்கள் ஒவ்வொன்றும்
 கண்விழிக்கட்டும்
 கார்த்திகையிற் கண்மலர்ந்து - எம்
 கானல்களைச் சுனைகளாய்
 மலர வைத்த வீரத்திருமகனின்
 கனவுப்பூமி...
 அவர் வழியில் சென்று
 உயிர்சொரிந்த எங்கள்
 உறவுப்பூக்களின்
 இலட்சியத் திருநாடு-
 எங்களுக்கென விடியும் காலம்,
 மிகவிரைவில் மலரும்.

சுதந்திரப்பறவைகள்
 2002 ஜூப்பி - கார்த்திகை

நீ மனிதமுள்ள மனிதன்

கருமேகத் திரள்வானம்
 களங்கம் சுமந்த வீதிகள்
 எல்லைகள் பிடுங்கப்பட்டு
 பிய்த்தெறியப்பட்ட வீடுகள்...
 எங்கள் வானத்தில்
 எமக்கென ஒன்றுமற்றுப்போன
 அந்த வேளைதான்
 நீ நீள் வானத்தில் நியிர்ந்தெழுந்தாய்
 ஆதவனாக இல்லை
 அக்கினிக் குஞ்சுகளின் அன்னையாய்
 ஓராயிரம் விடிவெள்ளிகளுக்கு
 இன்னும் இறுகிக் கறுத்து
 இலக்குகள் தேடும்
 கறுப்பு மனிதர்களின்
 உணர்வுப்பொறியாய்,

எங்கள் வீதிகளில்
வீட்டு வாயில்களில்
அருகு வந்து விளக்கேற்றிய
அன்புச்சுடராய்,
வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க
முடியாத வடிவமாய்...

உலகம் உற்றுப்பார்த்த எம் திசையில்
எங்கிருந்தோ விலங்குச் சங்கிலிகளை
உனக்காய் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்
விலங்குகளின் அர்த்தமற்ற
பேச்சுக்களுக்கு அப்பால்
நீ இப்போதும்- எங்கள்
இதயத்துக்கு அருகு வந்து
அன்பு காட்டுகின்றாய்.
யாரும் காணாத தெய்வமாகவல்ல.
வீடுதேடிவந்து விசாரிக்கும்
எல்லோருக்கும் உரிய மனிதனாய்,
உன்னை உருவகித்துவிட முடியாத
வார்த்தைகளின் வர்ணப்புக்கு அப்பால்
நான் என்ன சொல்ல?

ஆயினும்
எங்களின் சிறகொடிந்த
விறகுக் கரங்களுக்குத்
துடிப்புக்கொடுத்தவன் நீ.
எம்மை முட்டி எரித்த
துயர்களைச் சுடுவதற்கு
துப்பாக்கிகளைத் தந்து நிமிர்த்தியவன் நீ.

கரைகாணாத கண்ணீர்ச்

குழல்களுக்கு நடுவில்
சிக்கித் தவித்தவனை
அகலிகையின் சாவ விமோசனமாக
அல்ல,
அக்கினிக் குஞ்சாய்ப்
பிறப்பெடுக்க வைத்தாய்.
இன்று
தழல் சுமந்த விழியுடனும்
தகிக்கின்ற நெஞ்சுடனும்
உதிரம் ஊறிக்கிடக்கும்
மயிர்க்கலங்களில்
தாயகக் காதலையும்
சுமந்து நிற்கின்ற கறுப்பு மனிதர்களாய்
உருமாற்றினாய்.
நேற்றுவரையும் கூனலிருந்தது.
இன்று பிறப்பெடுத்த
அக்கினிக் குழந்தை
எதற்கும் அஞ்சாது
நிமிர்ந்து நடக்கின்றது.

ஆழக் கடற்படகம்
அள்ளிவந்த ஆயுதமும்
நீள நெருப்புச் சுமந்த
காப்பரண் வேலித் தங்ககமும்
எட்டமுடியாது என
எண்ணிய இலக்குகளையும்
இல்லாமல் செய்த பெருமை
எங்களுக்குரியது.
அதை எமக்கென உரித்தாக்கிய
காவலன் நீ.
புண்சுமந்த மனங்களின்

கண்ணீர் வீதிகளில்
 புதியதொரு பறவையைச்
 சிறையுடைத்து பறக்கவிட்டாய்.
 இன்று அத்திசையில்
 ஆயிரம்... ஆயிரம்... ஆயிரமாய்...
 மனிதா,
 நரைவிழுந்த அகவையா உனக்கு?
 இல்லை.
 உனது கனவுகள்
 அவை கனவுகள் அல்ல.
 செயல்களில் கருப்பொருள்கள்.
 எல்லைதொடும் வெகுவிரைவில்.
 வாழ்த்துக்கள் சொல்ல- எம்
 வாய் மட்டும்போதாது.
 வார்த்தைகளும் காணாது.

உனது துளியாய்,
 நீ துடிப்பேற்றிய
 துணிவுக்கரங்களோடு
 துணைநிற்போம்
 என்று உறுதி கூறுகின்றோம்.
 நீ மனிதன்.
 வெள்ளியென,
 தெய்வமென,
 சூரியென
 இல்லாத,
 மனிதமுள்ள,
 ஓராயிரம் செயல்களின் கருச்சுமந்த
 மனிதன் நீ.

சுதந்திரப்பறவைகள்
 1994 - மார்ச்சி - 1995 - கை.
 தேசியத்தலைவரின் பிறந்தநாளுக்காக

பூம் ஓடு நான் இச்சிதம் படிக்கும்

இரத்தமும் சதைபும்
 நரம்பும் உணர்வும் கொண்ட மனிதர்களே,
 கரு நெருப்பாய் கனன்று
 விடிவிற்கு ஒளி சொரிய
 பேருரைக்க முடியா வாழ்வுக்குள்
 எப்படி உருமாறிக்கொண்டீர்?

கல்லிருந்த நீராய்,
 காற்றிறைந்த புயலாய்,
 சொல்ல முடியாத எம் வரிக்குள் சோதியாய்,
 இல்லையென்றெம்... இதயம்
 ஏற்கமுடியாது ஏன் சென்றீர்?

நீள் விரிந்த எம் நிலத்தில்
 வாழ்வெரிக்க வந்தவர்கள்
 வரலாற்றைச் சிதைத்தவரே,
 நினைவுகளிற் கறந்துறைந்து
 உணர்வுக்குள் உள்எளாளித்து
 நெருப்பாற்றினடியே நீச்சலிட்டு,
 நெஞ்சினில் அனல் பரப்பி சென்றவரே,

விழிசொரிந்து நீர்பெருக்க
 மனம் எரிந்து விளக்கெரிக்கும்
 சோதியில் தெரியும் எம்சொந்தங்களே,
 வடிவமிட்டுக்காட்டமுடியா
 வாழ்வுக்குள் உமையுருக்கி

வசந்தகாலத்தை வரவேற்க
கருகுதற்கே முகையலிழந்து எம்
காலத்தை விரைந்து
நகர்த்திட்டப் புனிதர்களே,

விசையெடுத்த புகம்பங்களாய்,
பகைவன் குடியிருந்த வீட்டுள்
அசைவின்றிப் புகுந்தீர்.

நாம் நடை தொடர்ந்த பாதையில்
இடைவந்த தடை தகர்த்தீர்.
நேற்றும்மை வீதியிற் கண்டதாய்
காற்றெம் காதிவரைக்கின்றது.
நிலவு முகங்கண்டு
நிறைந்ததாய் நினைக்கின்றது

தெருவுப் புழுதி உமைத்
தொட்டதாய்ச் சிலிக்கின்றது.
சாதனை உச்சிகள் ஏறிய சாவிலும்
பெயரிழுந்துறக்கும் உம்மைக்
காலம் தனக்குள் சுமந்ததாய் உயர்கின்றது.

தீயை நீர் தீண்டிய
கடைசித் துளிகளை,
கையசைப்புக்காணாத
இறுதிக்கணங்களை
இலட்சிய வழி செலுத்தி
வழியனுப்பி வைத்த பெரும்தலைவன்
அருகிருந்த பொழுதுகளை,
முகவரியிடாது முழங்கிய உம் முச்சுக்களை,
உணர்ந்து கொள்ளத் துடிக்கும்

இத்தாய் நிலத்தின் தவிப்பு
அளவிடமுடியாதது.
மொழிகளால் உணர்த்த முடியாதது.
உறவுகளுக்கு
உரிமையிடாத உம் பிரிவை
எப்படி நாங்கள் உரைப்போம்?

காற்றை உலுக்கிய வெடியதிர்வில்
இத்தேசமே ஒருமுறை குலுங்கியதை
பூமி ஒருதரம் புருவம் உயர்த்தியதை
நினைவுகளிற் தீயெரிய
நீங்கிவென்று தெரிந்த பின்பும்
உச்சரிக்க முடியாத எம் வார்த்தைகளை,
எப்படி நாம் உருவகிப்போம்?
நேற்றும் அதற்கு முதல் நாளும்
எங்கள் தேசத்தில்
எல்லை தாண்டிப் பகைப்புலத்தில்
பயணித்த உம் பாதச் சுவடுகளை
எப்போது நாங்கள் காண்போம்.

கண்விழித்த பூவிதழில்,
மேனி தொட்டுச் செல்லும் காற்றைசைவில்,
செவி நுழைந்து நிறையும் தழிவொலியில்,
புன்னகைக்கும் சிறு மழலைச் சிரிப்பொலியில்
உம் முகங்கண்டுகொள்ளும் இந்நிலம்.
புழுதி அடங்கா வீதித் தூசியில்,
சந்தம் விலகா இதயத் துடிப்பொலியில்,
மூச்சுள் நிறுத்திய வெம்மையில்,
இன்னும் நீர் வாழ்வதாய் மனம்உணர்த்த
விரையும் எம் கால்களிலும் உம் வேகம்.
இரத்த வரிகளில்

இலட்சியக் கவிகளை
 இருள்தொலைந்து விடியும்வரை எழுதுவோம்.
 அள்ளக் குறையாத நீராய்
 எம்முள் உணர்வு
 சுரந்தளிக்கும் உயிர்ப்புக்களே
 இப்பிரளயத்தின் வேர்களுக்கு
 வேகமளித்து,
 சாக்குரலின் மத்தியிலும்
 எழுதப்படும் இச்சரித்ததைப்
 பூமி ஒருநாள் படிக்கும்.

எம் திசையில் கதிர் பரப்பி உதியுங்கள்.
 ஏறி மிதிக்க வருவோர்
 எரிந்து பொசுங்குவர் என
 உறுமும் எம் குரலில் இழையுங்கள்
 பகைமுட்டம் அவிழ
 முழங்கும் எம் முச்சில் அசையுங்கள்,
 இலக்குப் பற்றிய எம் இலட்சிய நகர்வில்
 கனவு சுமக்கும் - எம்
 கண்களுக்குள் நிறையுங்கள்.
 உயிர்ப்புக்காய் உதிரும் எம் சாவில்
 உச்சரிக்கும் கடைசி வரிகளிலும் கலவுங்கள்.

எரியும் இத்தேசத்தின் முன்
 கொடுந்துயர் இருள் விரிக்க
 வருவோர் யாவரும் உருகிப்போவரென
 உயிர் சொரிந்துரைத்தவரே,
 நெஞ்சத்தில் உம் நினைவு
 சுமந்து நிமிர்வோம்.
 நாளும் புதிதாய் இந்தீன் வழி நடப்போம்.

சுதந்திரப் பறவைகள்
 1996 - ஆடி

மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்

வலிக்கும் என் விழிகளில் வடியும்
 உதிரக் கண்ணீரின் உணர்வறியாதோரே,
 எனது ஆன்மத்துள் ஒன்றிய
 விடுதலைக் கனவின் வியாபகம் புரியாதவரே,
 எனது துயரப்பாட்டொலி
 கேட்காத திசைகளே,
 நீண்டு பரந்த சமுத்திரப் பரப்பைத்
 தாண்டிவரும் என் உணர்வுகள் தெரிந்திடுக.
 கொதிப்பிடை வேகினும்
 குரலுயர்த்தும் என் கொந்தளிப்பறிக

எனக்காய் இரங்குமாறும்
 கண்ணீர் வடிக்குமாறும்
 யாரையும் நான் கேட்கப்போவதில்லை
 பாவப்பட்ட உயிரென்றெனக்குப்
 பிச்சையளிக்க முன்வராதீர்.
 வீண்கழிவிரக்கத்தில் என்னைப்
 புரிந்துகொள்ள முயலாதீர்.
 எனது சுயத்தை அறிக.

வற்றாது வளத்துடன்
 எனக்கென்றோர் வாழ்வு
 இவ்வையகத்தில் இருந்தது.
 யாரையும் பற்றியிருக்காச் சீவியச் செழிப்பில்
 வாழ்ந்த தடயங்கள் இப்போதும் உண்டு.
 மானம் பெரிதென மதித்த
 மாண்பு எனது மரபு.
 உமைப்போல் தலைநீயிர்த்தி
 மீண்டும் இங்கு வாழ்வதற்காய் எழுகின்றேன்

அதிர்வுகளுக்கு நடுவிலும் தன்மபவீன்றித்
 தடைப்படாமல்
 எனது பயணம் தொடர்கிறது.
 அக்கினிச் சருகுகளின் மேல்
 அயர்ந்துறங்கினும்
 இமைகள் சேர மறுத்த இரவுகளிலும்
 ஓர் இனிய வாழ்வே
 கனவாய் விரிகிறது,
 தடைப்பட்டுப்போன குருதிக் குழாய்களில்
 நெருப்பை நிரப்பியுள்ளேன்.
 வேதனைகளில் இருந்து
 வெளிப்பட்டவையெல்லாம்
 என்னுள் புதிய வீச்சுக்களாயின.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது- என
 எண்ணியிருந்த போதுதான்
 மீண்டும் புதிதாய்
 சுவாசிக்கத் தொடங்கினேன்.
 பட்டுப்போன இடத்திலிருந்து
 வேர் பாய்ச்சினேன்.
 புதுவிதையாய் முளைவிடுவேன்.

சிதைவுகளில் முகந்துளிப்பேன்.
 புதைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து
 மீண்டும் பிறப்பெடுப்பேன்.
 துடிப்பற்று நின்று போகவில்லை
 என் இதயம்
 பூமிச்சுழற்சியில் புதிய குழந்தையாய்
 பிறப்பெடுக்கப் போகும்
 என்னை வரவேற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
 அஞ்சியும் கெஞ்சியும்
 பணிந்தும் குனிந்தும்
 வாழ்வதல்ல என் விதி,
 எனக்குத் திணிக்கப்பட்ட
 வாழ்வைத் திருத்தி,
 புதிதாய் எழுதும் கதையைப் படியுங்கள்.
 சாக்குரலின் மத்தியிலும் எழுதப்படும்
 இச்சரித்ததை அறியுங்கள்.
 துரியன் பூக்கும் வானத்தில்
 இருள் பரவி அழுத்துகையில்
 முகில்களைக் கிழித்தெறிந்து
 கதிரவனைக் கூட்டிவர
 எனது கரங்கள் புறப்பட்டு விட்டன.

வெறும் கற்பனையில் விரிந்தல்
 என்கனவு.
 நம்பிக்கை தரும் ஒளியில்
 தொடர்கிறேன் பயணம்.
 மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தம்.
 புதியதோர் வாழ்வு
 எனக்கெனப் புலரும்.

நான் எப்பொழுதும் முணிக்கவில்லை

யுத்தம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.
குண்டு மழைக்குளிப்பில்
குருதியுறைந்த வீதிகளில்
நிணவாடை கலந்த சுவாசிப்புக்களில்
வெறுப்படைகிறேன்.
நரம்புகள் அறுந்து, தசைகள் பிய்ந்த
மனிதர்களின் கோரச் சாவு கண்டு
என் மனம் குமுறுகின்றது.
துப்பாக்கி முழக்கத்திடையே
வழித்துக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு
காலையையும்-என்னால்
இரசிக்க முடியவில்லை.
வசந்தம் கருகிப்போன வருடங்களாய்
விரிந்துள்ள எம் வாழ்வு

எப்பொழுதும்
யுத்தம் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை
ஆயினும் அதன் முழக்கத்தினிடையே நான்
காலம் நிர்ப்பந்தித்ததில்
எனது கோலம்மாற்றமடைந்தது.
சிவந்து கனியும் சுடுகலன் குறிகாட்டியுடே
குண்டுகளின் அதிர்வோசை கேட்காத
ஒரு தேசத்தை இங்கே தேடுகிறேன்
வெறிச்சோடிப்போன வீதிகளிலும்
முட்புதர் படர்ந்த வயல்களிலும்
மீண்டும் குதூகலம் கொப்பளிக்க
ஒரு மயானத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட
மகிழ்வோடு பூரிக்கும்- என்
தேசத்தைத் தேடிக் கால்கள் விரைகின்றன.
ஆயினும் ஒரு வண்ணாத்துப் பூச்சியின்
சிறகடிப்பில் எனை மறக்கவும்
ஒரு குழந்தையை மென்மையாகத்
தாலாட்டவும் என்னால் முடியும்.
குளத்தடி மரநிலையில்
எனது புல்லாங்குழலைத் தழுவும் காற்றோடு
கதைபேச நான் தயார்.
நிம்மதியான பூமியில் நித்திரைகொள்ள
எனக்கும் விருப்புண்டு.

எனது மரத்துப்போன
கரங்களுள் பாய்வது
துடிப்புள்ள இரத்தம்
வெறும் இடியும் முழக்கமுமல்ல நான்.
நான் இன்னமும் மரணிக்கவில்லை
எப்பொழுதும்...

மனந்திறுந்த மலைகள்

பறக்க முடியாதென
இயலாமைப்பட்ட
இறக்கைகள் ஓர் நூள்
நெருப்பணிந்து பறந்த
அதிசயத்தை சுமந்தது இந்த நிலம்.
இதயக் கண்ணீரும்
நெஞ்சப் புகையும்
நிரந்தரச் சாபமாகிப் போய்விட்ட
காலங்களிலிருந்து
ஒரு சூரியன் புறப்பட்டது
எமது வானில்.
வாய் பேசமுடியாது
இறுகிக் கிடந்தவர்களே
வழிநடத்திச் செல்கின்ற
துணிவு மலர்ந்தது.
எதற்கும் எவரையும்
எதிர்பார்த்துத் தங்கிக் கிடந்த
இதயங்கள்
தமக்கென்ற வாழ்வைப்
படைக்கத் தொடங்கிய
வரலாற்றிலிருந்து புறப்படுகின்றன
இவ்வரிகள்.
சுழத்தில் பிறப்பெடுத்ததற்காய்
பெருமைப்படுகின்றன
உயிர் வாழ்வனவற்றின்
பெண்பாற்கெள்ளலாம்.
உறங்கிக் கிடந்த எரிமலைகளுக்கு
உயிர்ப்பூட்டி

உயிருறிஞ்சும் காலத்திடையே
உலவ விட்டான் ஓர் தலைவன்
தற்காத்துக் கொள்ளெனக்
கருவிகளையல்ல
எமது கரங்களின் பலங்களையே
எமக்களித்தான்.
அசுர பலம் பொருந்திய
அவற்றினால்
கட்டப்படுகின்றது - எம்
சரித்திரக் கோபுரம்
விண்ணைத் தொடும்படி
உயர உயர வளரத் தொடங்கிய
அதன் ஒவ்வொரு
கற்களிடையேயும்
உயிரும் உணர்வும்
கற்பனைகளும் கனவுகளுமே
கலவைகளாக இறுகியுள்ளன.
இந்த இயமத் துணிவுக்கு
இறக்கை பூட்டி விட்ட
தலைவனின் தங்கைகளானதில்
நாங்கள் தலைநிமிர்ந்து
கொள்கின்றோம்

பேய்கள் இருந்து
உலவுவதாய் நம்பிய
இடுகாட்டில் நடுநிசியில்
பயம் கொன்ற சோதரிகள்
எல்லைக் காவலில்
தூங்காதிருப்பர்.
அலைகள் கோபமுறுவதாய்
கடல் சேரத்
தயங்கிய அவர்கள்

வெடிமருந்துப் படகோடு
 அலையேறிப்
 பகை தேடினர்.
 கணவன் துணையென்று
 கூறிய சமுகத்துள்ளிருந்து
 பெண்ணொருத்தி
 தனியக் கிளம்பித்
 தடையுடைத்துத் தற்கொடை செய்தாள்
 பகையுலவும் குகையுள்
 வெற்றிச் சமருக்காய்
 உருமாறி ஒருத்தி
 உளவுபார்க்கச் சென்றாள்.
 சூரிய தேவனின்
 புதல்விகளாய்
 இத் தேசமலர்வுக்கு
 ஆயத்தம் செய்ய
 அடிக்கற்களிட்டனர்.
 பகையை அழிக்கவும்
 இருள் கொன்ற
 பகல்களைச் சமைக்கவும்
 துப்பாக்கிகளையும்
 தூரிகைகளையும்
 இருகரத்தேந்தினர்.

சாவு கொணரும்
 காலவென்றிவரை
 உரைப்போரின் திசைக்கெதிராய்
 வாழ்வு கொணரும்
 வழிதேடிப் பயணிக்கின்றார்.
 சின்னஞ் சிறுமலர்,
 பிஞ்சு காயெனப்
 பழுத்த பழமென

நரை திரை கடந்த பின்பும்
 உருத்தெரியாது
 வகுத்தியழித்தப் பகைவழி
 குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும்
 பேதமின்றி
 ஊரிருந்தெழுந்து இவர்கள்
 அணிவகுத்துச் செல்லும்
 திசை நோக்கிப் பாருங்கள்
 உதயம் தெனிகிறது.

அந்நியப் படையெடுப்பைக்
 கோப்பாய் வெளிமறித்துக்
 களமாடி வீழ்ந்த
 பெண்ணொருத்தியின்
 விதைகுழியிலிருந்து
 வெளிக்கிளம்பி... வளர்ந்து...
 விழுதுகள் தாங்கி
 நிற்கின்றது ஒரு விருட்சம்.
 அவ்விருட்சத்தின்
 பூவாய்... இலையாய்... கனியாய்...
 ஆகிட விரைவீர் இளையோரே!
 நாளை அதன் நிழலில்
 எம் சந்ததிப் பறவைகள்
 இளைப்பாறட்டும்.
 கூடு கட்டிக்
 குஞ்சுகள் பொரிக்கட்டும்
 கால வேகத்திற் கரைந்தும்
 துயரங்கள் ஓட்டட்டும்
 மனம் திறப்போம்.
 மலை நிகர்ப்போம்.

நிலவே மறைந்துவிடு

நிலவே மறைந்துவிடு.

உலவுவதற்கும் குலவுவதற்கும்

இதுவோ நேரம்?

நேற்றிலிருந்து

பற்றைக்குள்ளே நான் பதுங்கியிருக்கிறேன்.

கரிய பனைகளின் இடைவெளிக்குள்

உருமறைந்தபடி

கொடியவர்களின் காவலரண்கள்

இருப்பிடத்தையும்- அவர்களின்

நடமாட்டத்தையும்

அறிய நான் முன்னேற வேண்டும்
நெடு வெளிக்குள் ஊர்ந்து சென்று
உற்று நோக்க வேண்டும்.

ஏன் வந்தாய்?

எனக்கு இடையூறு செய்யவா?

கூவிவரும் எறிகணைகள்-சிலவேளை
உன் குரல்வளையையும் அறுக்கலாம்
ஏன் வந்தாய்?

மேகங்களால் மூடி - பின்

முழுமுகம் காட்டி

ஒளித்துவிளையாட

இது நேரமில்லை

உடைந்தவீடுகள்

உருக்குலைந்த ஊர்கள்

உழுதுவிட்ட வயல்களிலே

கண்ணிவெடி விதைப்புக்கள்

நான் எரிந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

நீ மட்டும் தண்மையாய்

வானத் தடாகத்தில்

விளையாடி மகிழ்கிறாய்

நிலவே மறைந்துவிடு.

நான் இருளுக்குள்ளால்

ஒளி தேட வேண்டும்.

இரைதேடும் இயந்திரக் கழுதுகளுக்கும்

குறிவைத்த துப்பாக்கிக் குழல்களுக்கும் நடுவில்

சிதைந்துகொண்டிருக்கும்- எனது

மண்ணைச் சிறையீட்டக்

இருளுக்குள்ளால்- நான்

முன்னேற வேண்டும்.

நிலவே நீ மறைந்துவிடு.

அம்மா அழாதே

அம்மா,

ஏன் அழுகின்றாய்?

இன்னும் மீண்டு வராத எனக்காகவா?

உன்னைத் தழுவிக்கொண்ட

எனது நினைவுகளோடு விழுகிறாயே

காற்றுக் கூட ஒருமுறை

உன்னைக் கண்கொட்டாமற் பார்க்கிறது.

நேற்று உயிர்த்த செடியின் துளிரும்

ஒருமுறை சிலிர்த்து நிற்கின்றதே.

ஏன் இவைகளையும் கலங்கவைக்கின்றாய்?

முலையில் சுருண்டு கிடக்கும்

பூனையைப் பார்க்க

இதயம் வலிக்கிறது அம்மா.

நான் கரி பூசிக் கிறுக்கிய சுவர் மீதே

என்னைக் கொழுவிருக்கிறாய்.

நினைவுகளையும் நிதர்சனத்தையும்

இணைத்துப் பார்ப்பதற்கா?

அம்மா அழாதே.

எத்தனை நான் உன்னை வாட்டியிருப்பேன்

உன்னை அழ வைத்திருப்பேன்

அப்போடுதல்லாம் நான் கலங்கவில்லையே
 உனது உதிரத்தில் உயிர்த்தவளல்லவா நான்
 எனது விழிகள் வலிக்கின்றன.
 அம்மா அழாதே.

காலையில் மலர்ந்த பூக்களையும்
 உனது கண்ணீர்த்துளிகளையும்
 நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.
 அம்மா எழும்பு.
 சுருண்டு கிடக்கும்
 பூனைக்குச் சோறு வை.
 உனது கைப்பதத்தில்
 கனிந்த உணவை
 எனது தோழிக்கு ஊட்டிவிடு
 என்னைப்போல் இறுதிக்கணத்தை
 இறுகப் பற்றிக்கொண்டு
 முற்றத்துக்கு வரும்
 எம்மவரோடு கதைபேசு
 களித்திரு.

பத்து மாதங்களல்ல
 எத்தனை நாளானாலும்
 என்னை உன்மீது சுமந்துகொள்
 வசந்தத்தை வருத்தாத
 காற்றோடு கலந்திருக்கும்
 என்னை சுவாசித்துக்கொள்.
 சுவரில் இருப்பவளல்ல நான்
 உன் சுவாசிப்புக்குள்ளே...
 அம்மா...
 போய்ப்படலையைத் திறந்துவிடு

கேடல்

எழுத்தில் வடிக்க முடியாத
ஏழமை என் பேனாவுக்கு
இதயத்தில் தெறித்த

நினைவுகள் எல்லாம்
கண்ணீரின் வழியே
கரைதேடுகின்றன.
என் மனதை அதிர வைத்த
அந்தக் காலப்பொழுது...
மீண்டும் இரை மீட்டுப் பார்க்கிறேன்
என் உணர்வுகள் ஒரு கணம்
ஒடுங்கிக்கொண்டன.

அந்தக் செய்தி உண்மைதானோ
என்பதை அறிய
அடிக்கடி வானத்தையும் பூமியையும்
மாறி மாறிப் பார்க்கிறேன்
உலகம் நியமாய் இருக்க
சொன்னது மட்டும்
எப்படிப் பொய்த்துப் போகும்?

என் கனவுகளில்
ஒன்று கலைந்துபோனது
இதயத்தில் பொத்தி வைத்திருந்த
அந்த ஈரம்
என்னையறியாமல் வற்றிக்கொண்டதா?
நான் அதிகம் அழ நினைத்தேன்
முடியவில்லை.
வீழிகள் ஒரு வரையறையுடன்
நின்றுவிட்டன.
ஆனால்
நிறுத்த முடியாத நினைவுகள் மட்டும்
என்னைத் தொடர்ந்து வருகின்றன.
அந்தக் கார்காலம்
இயற்கையை எல்லாம் புதிப்பித்தபோதும்

எனக்கு மட்டுமேன்
 வரட்சியாய் இருந்தது?
 வெண்சிட்டாகப் பிஞ்சுகள்
 பள்ளிக்கு ஓடும்போது
 அணியாக இளம் முதுகில்
 துப்பாக்கியுடன் செல்லும்போது
 அவர்களுக்குள்ளே
 ஒரு அன்னையைப் போல
 என் விழிகள் தேடிக்கொண்டிருக்கும்.
 நான் எப்படி அதை
 மறந்துபோவேன்
 என் நெஞ்சை வியாபித்து நிற்கும்
 அந்த நினைவுகளுக்கப்பால்
 கண்ணீர்த்துளிகளில்
 காணாமற்போவேன்.
 வார்த்தைகளில் முடியாத
 அந்த இழப்பு
 வரிகளுக்குள் அடங்காத
 என் நினைவாகின.
 நான் தேடிக்கொண்டே இருப்பேன்
 என் நினைவுகளும்
 நானும் இறக்கும்வரை
 ஒரு அன்னையைப் போல
 அவர்களுக்குள்ளே
 அந்தச் சிறுவனை,
 எனது சின்னத் தம்பியை
 இத்தேசத்துக்காய்
 தன்னைக் கொடுத்தவனை...

1993-10-12 இல் தம்பி உம் லெப் நேரு அல்லது
 கலைவாணன் மணலாற்றில் வீரச்சாவைத்
 தழுவிக்கொண்டான்.

என்று விடியும்?

சுழல்களில் துரும்பாகி
 அலைக்கழித்த காலம் வாழ்நாளாயிற்று.

கனவின் எச்சங்களோடு
 இப்போதைய
 நாட்கள் கழிகின்றன.
 அலங்கரித்த அழகுப்பாவையின்
 கண்ணக் கதுப்புகளில்
 வெள்ளிக்கம்பிகளின் வெளிப்பாடு.
 உயிர்க்குருவி துணையின்றித்
 தவித்தலைகிறது.
 குரவெடுத்துப்பாடவும் - துணையைக்
 கூவி அழைக்கவும்
 முடியாத கூடு.
 சீறகடிக்க முடியாத
 சிக்கல் வலை பின்னப்பட்ட
 வானம்.
 இறக்கை முளைத்தோ
 வருடங்கள் பலவாயிற்று.
 வசந்தங்களெல்லாம்
 கருகிய நினைவுகளாயின.
 மனக்கூட்டில்
 முட்டைகளை அடைகாப்பதான
 ஆசைக்கனவுகள்
 வர்ணங்களழிந்து வடிவமிழந்து
 வரைகோடுகளாய் மட்டும்
 எஞ்சி நிற்கும்.
 ஆயினும்
 துணைப்பறவையின் நிழல்
 என்று தெரியுமென்று
 காத்திருப்புகளோடு
 இன்னும் விடியாதிருக்கிறது
 ஒரு முதிர் கன்னியின் கூடு.

எரிமலைக் குழுவல்

எத்தனை களங்கள்
 கண்டன என் கால்கள்
 செத்த நிலைபோல
 சவமாகிக் கிடக்கின்றதே.
 கனத்த கருவியைத் தோளிலே சுமந்து
 தொலை தூரம் எதிரியை
 விரட்டிய கரங்கள்
 துவண்டு துடிப்பின்றி
 கனமிழந்து நிற்கின்றன.
 ஏறு நடையாய் வீறுடன் நடந்தேன்.
 விண்ணை முட்டிடும் வேகம் கொண்டேன்.
 ஒரு நொடிப்பொழுதில் நாடியடங்கிக்

கட்டிலே கதியென்று
கலங்கித் தவிக்கின்றேன்.
வளையாத பாதை முடியாத பயணம்
நானோ முடியாமல் முடமானேன்,
மண்ணுக்காய் மடிந்தோர்
இல்லத்தில் துயின்றிடச்
சாகாத பிணமாக
நானிங்கு நிலையானேன்.

வல்லூறுகளின் இரைச்சல்,
செல்களின் கூவல்கள்,
இருப்புக்கொள்ளாமல்- என்
இதயம் கனக்கிறது.
வேட்டுச் சத்தம் கேட்கிறபொழுது
வெகுண்டெழு வேண்டும்போல்...

என் தோழர் எல்லையில்
துயிலாமல் தூணாக
நானோ இங்கிருந்து
தூங்காமல் வெம்புகின்றேன்.
மடிந்தோரின்
கல்லறை முன்
மலரெடுத்து மண்டியிட,
அது கூட முடியவில்லை.
ஒரு சின்ன ரவையின் தழுவலால்
சவனமின்றிக் கிடக்கின்றேன்.
ஆனால் என் உள்ளக் குமுறல்
எரிமலையின் குமுறலாய்...
ஆழ்கடலின் கொந்தளிப்பாய்...
அதனிலும் விட ...

புதியதொரு எம் பின்னால் வருகிறாள்

உதற்காற்று உரசிக்கொள்ளும்
கரிய இருள் கவிந்த கானகம்
அந்தரிப்புக்களில் கழியும்
அடர் இரவுகள்,
நினைவு மூட்டத்தில்
உங்கள் உருவங்கள்,
விழித்திரையில் மோதும்
நினைவுகள் பொங்கித் தணியும்
ஆடிச்செல்லும் படகும்
உலர்ந்த கோடை வெயிலும்
மூசிக்கொள்ளும் சோளக்க காற்றும்
உங்கள் நினைவுகளை
மீட்டுச் செல்லும்.

உதிர்ந்து போன இலைகள் அல்ல நீங்கள்
ஒரு உதயத்துக்காய்
உங்களை உருக்குவைத்த
உருக்கு மனிதர்கள்.
காவல் நேரத்தில் மட்டும்
கண்விழிக்கும் உறவுகளின்
நினைவுகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு

துப்பாக்கியை இறுகப்பற்றி
இலக்கை மட்டும் நினைத்த
இறுதிக்கணங்கள்.
நினைவுகளை மீட்டுப்
பார்க்கின்றோம்.
வேதனை தாளமுடியாமல்
எங்கள் விழிகள் நனைகின்றன.

எங்கள் வரலாற்றுக்கு வழிகாட்டும்
தலைவனின் வார்த்தைகளை
இதயத்தில் பதித்தபடி
இறுதிக்களத்துக்கு நடந்தபோது
எமது பாசறையில் படிந்த
உங்கள் பாதச்சுவடுகள்

இன்னும் அழியாதபடி...
மனதில் பதிந்துபோன
ஓவியங்களாய் நீங்கள்
எப்படி நினைத்துக்கொள்வோம்?
நினைவுகளாக மட்டுமா நினைநீர்கள்?
நேற்று வந்த புதிய தோழியின்
கரங்களில் தவழ்கின்ற
உங்களின் தோழமை
உறுதியான பற்றலுடன்
மிகுதிப் பயணங்கள்
உங்கள் விழி சுமந்த
கனவுகளைச் சுமந்து
வழி மீது நடக்கின்றோம்.
புதியதோழி
எம் பின்னால் வருகின்றாள்.

1993 - வெளியீடு.

வேடுன்றிப்போன விழுந்தருங்

கருமேகம் கவிந்த இருட் டொழுது
 இடைநடுவில்
 இழுபட்டுப்போன காலத்தைச்
 சுமக்கமுடியாது
 தள்ளாடும் இதயங்கள்
 திக்கற்று அலைந்த காற்றில்
 நாதவெளரி மாறி
 நச்சுப்புனை கலக்க
 ஏன் இது எப்படியென்று
 ஏங்கித் தவிப்பதற்காய்
 நான் என்ன கூறுவது?
 சந்ததித் தவறென்றும்

சத்தியத்தின் கோலம் என்றும்
இத்தனைக்கும் மேலே
இன்னமும் சுமக்கவரும்
ஏற்றிடல் போதாது
நானறிவேன்.

தசைத்துணுக்குகளில் தேடிய
எம் தோழரின் பிரிவிலும்
கொடிது அது.
ஏகாந்தப் பெரு வெளியில்
எனைத் தவிர யாருமற்ற
கனவுப் போதொன்றாய் - எம்
நியம் மாறிய கோலம்
நாம் கொலுவிருந்த வீட்டுள்ளே
கட்டப்பட்டதிலும்
கொடிது - அது
நானறிவேன்.

வானம் வற்றவிட்ட
ஒளிக்குளிப்பில் நானிருக்கவில்லையே.
பூமிபோர்த்திய பச்சைப் பரப்பில்
சீழ் வடிந்து சிதற
புண்ணாகி வலிக்கும் எம் தாயைக்
கண்ணீரிடையே
கைவிட்ட பாலியல்ல நான்.
உண்ணீர் வற்றிய குடலோடு
புகைவிழுந்த விழிபரப்பி
செந்நீரிறைத்த - எம்
சிந்தையில் சிக்கில்லை.
சீரழிந்து சிறுமைப்பட்டதாய்
இல்லை இந்நிலை.
திசையற்றப் பரந்த உம் பாரத்தில்

அதிகம் இருந்ததென் சுமை,
வதைவுள் இருந்தும்
வெளியுறும் என் வெப்பம்
கனிந்து பரவிய காலத்திடை
பற்றவிருந்த பற்றைகளுக்குள்ளிருந்து
மீட்புற்ற உம் உயிர்ப்பில்
உதிர்ந்துபோனதென் உடல்.
அதிர்வுறும் இப்பூமியின் ஆழத்தில்
ஏதுமற்றுப் போன உணர்வில்
இல்லாமற் போன கதையல்ல எனது.

ஒளியூற்று நினைவுறும்
ஓர்வேளை-எனைத்
தனிக்கவிட்டதான - உம்
தவிப்புக்கு ஆணையிடுக
வேருன்றிப்போன விழுதுள் இருந்தும்
வெடிக்கும் சிறுமுளையில்
பீறிடும் என் உயிர்ப்பு.
சோனாவாரி பொழிந்த
காலத்திலின்றும்
கழருமிக்கருமுகில்.
வானம் வெளுத்தல் விரைவில்.
நீர் செய்தல்,
சிதறிப்போனதான உம் இருப்பும்
ஓய்ந்துபோன என் கரங்களைப்
பற்றிய கதையுமல்ல
கையுயர்த்தல்.

யார் புரிந்தார் ஔவர் வரடும்

வெட்டவெளி தடவி
 ஊர் புகந்த காற்றலைந்து
 ஊரவரைக்காணாது
 ஊவென்றிறைந்தது - உளம்
 பட்ட காயத்தில் உட்புகுந்து இரைய
 ஊர்நோக்கி ஒரு கணம்
 மனம் பார்த்துக்கொண்டது.
 எனக்குத் தெரியும் - அவர்கள்
 உடலம் அங்கு உலாவர
 ஆன்மம் முழுதும் இங்கு
 அலைபாயும் என்று.

தொடர்பற்றுப்போன தனியிடத்தில்
 நானிருப்பினும் - இந்த
 உயிர்ப்பூமியின் உள்ளத் துடிப்புக்களை

நன்கறிவேன்.
 வீட்டு வந்த வீடு வாசலும்
 நட்டு வைத்த பூமரமும்
 ஊட்டி வளர்த்துவிட்டுக்
 கூட்டிவராத நாயின்
 ஊளைக் குரைப்பொலியும்
 அடிக்கடி விசாரிப்பதை
 அவர்களுக்கு எப்படிச் சொல்லலாம்.

வளர்த்தைகளின் வார்ப்பில்
 வடிவயிட்டுக் காட்டமுடியாத
 புலப்பெயர்வின் பின்
 புயலடித்தும் புதையுண்டுபோகாத
 இப்பூமியின் மடியில்
 இன்னும் உலாவந்த என்னைப்
 போன்றவரில்
 ஊரவரைக் கண்டதுபோல்
 கையசைத்து மகிழும்
 மரங்களின் உயிர்ப்பில்
 மறுபடியும் பிறந்த.
 புற்களின் புன்னகையில்
 சாகாத ஒரு இயற்கையின் சரித்திரத்தை
 உதிரத்தால் செதுக்கும்
 எனக்குள் வேதனைகள்.
 நேற்றும் அதற்கு முதல் நாளும்
 வீதி நிறையப் பயணித்த ஊர்களிலே
 நாயும் நூயும் ஊளையிட்டுத் திரிகின்றன.
 ஒரு ஆட்காட்டியின் அரவத்தில்
 இரவு விழிக்கும்
 சேவலின் கூவலற்ற விடியலை
 எறிகணைகள் துயிலெழுப்பும்

கட்டாத மாடொன்று
கண்ணீவெடியில் காலிழக்கும்
பழமையுறாத பாழடைந்த
கட்டடத்தை
தன்னுடையதாய் நினைத்து
வெளவால் குடிகொள்ளும்
இப்போது இதுவெல்லாம் இங்கு நடக்கிறது.

ஓர் நாள் தேரரசைந்து வடமீழுக்க
திருவிழாக் கோலமதில்
வீதி பவனி வந்த வேலவனும்
ஊர்பிரிய,
எறிகணை மழைக்குளிப்பில்
சிவப்பாய் நீர் சொரிந்து,
நிலம் காக்கும் அந்த நீண்ட சமர் நடந்தது.
மண்ணிலன்றி நாம் யாரையும்
மண்டியிட்டது கிடையாது.
செம்பாட்டு மண்புழுதியடக்க
மழைபெய்யவில்லை - இங்கு
பொங்கி நிலம் நனைக்கச்
செங்குருதி பாய்ந்தோட
போர்க்கலை பயின்றிட்ட
பிரபாகரன் பிள்ளைகளே
புயலாகிப் பேய்களின் முன்
நின்றார்.
மடையுடைத்த பெருவெள்ளம்
உயிர்கொல்லலாம் பலிகொள்ள
இடைமறித்து இடைமறித்து
இறுதிவரை உயிர்கொடுத்த
உடல்தாண்டித் தானிங்கு
ஊளைப்பேய் வந்தது.

ஏழுமுத வயலெல்லாம்
உருமாறிப் போக
போருமுத நிலமாக
மாறியது எம் பூமி
காணிகளும் கட்டடமும்
ஒரு கரமும்
வலைவீசாக் கடற்பரப்பும்
தள்ளாத வயதில் எழுந்தோடிவர
இயலாத வயோதிபமும் தானா
வலிகாமம்.
பிடித்துவிட்ட பெருமையிலே
பேய்கொள்ளலாம் கூத்தாடி
வெடி கொழுத்தி மகிழும்
ஓர் சாமம் கழிய விழிபிதுக்கி
இருட்டை இலக்குவைத்து
இயந்திரத் துப்பாக்கி அதிரும்
ஓர் பொழுதும் துப்பாக்கியின்றித்
துணிவுடன் நடக்காத
படைகளே இங்குண்டு.
வீதிவெடிக்கும் - வீட்டு
முற்றத்துப் பூத்திருந்த பூ வெடிக்கும்.
கால் வைத்த இடமெங்கும்
கண்ணீவெடி முளைக்கும்
இது இடிதாங்கிய நிலம்
எமைத் தவிர யாரும்
நிம்மதியோடிருத்தல் முடியாது.

இங்கு நிலவு சிரிக்கும்.
நட்சத்திர பூ மலரும்
சோறு பிசைந்து குழந்தைக்கு
ஊட்டிவிட

அம்புலி காட்டும்
அம்மா இருக்கமாட்டாள்
யாரும் அனுபவிக்க முடியாத
ஆட்களற்ற ஊரில்
பிணங்களைப் போல் எந்தன்
உளம் போகும்.

நகர்கின்ற நள்ளிரவில்
உறங்காத பொழுதுகளில்
ஓராயிரம் மின்னல்
கண்களில் உருவெடுக்க
கற்பனைகள் இல்லாது
பிறக்கின்ற கவிதைகளை
சொற்களால் சுவரிடுதல் முடியாதே.
இவ்வூரை நினைத்து நினைத்தே
ஏங்கும் உயிர்களையும்
இதயம் சுரக்கும் கீவியும்
சிறுகதையும், பாடல்களும்
இன்னமும் எழுதும் எதிலும்
இப்பெயர்வின் இன்னல்
சுமந்துவரும்,
இன்பமாய் வாழ்ந்த
இவ்வூரைப்பற்றிய கற்பனையில் தானங்கு
கவிஞன் கருவெடுப்பான்
இல்லாதபோது வருத்தம் துயா
உள்ளபோதே - அன்று
வருவதற்கு நியாயமில்லை.
எதையெடுப்பது என்று
நினைப்பதற்கும் நேரமின்றி
ஓடிவரும் கணத்தை இங்கு
யார் நினைத்துக்கொண்டார்?

எல்லாம் முடிந்து
எரிந்த புதை கலைய
இல்லாத பேய்களெல்லாம்
இங்கு வந்து ஊளையிட
இங்கிருந்த ஊர்ப்பறவை
எல்லாம் திசைமாறிப் போனதுவே.

வல்லோராய் வாழ மறந்ததனால்
ஓர் நொடியில்
வல்லுறுக்கிறையாகி வதைபடுதல்
நேரிடும் என்றொருகால்
உணர்ந்திட்டும் என்றா
காலம் உணர்த்தியது - காணும்
பொங்காது இருந்து
புண்பட்ட நிலைபோதும்
நிற்பதற்கும் இல்லாத நிழல்கள்
இங்கிருந்தும் - அவர்களைக்
கூட்டிவரும் வழிகள்
போர் நடந்தாலன்றிப்
பொழுதுதரா என்று
யார் புரிந்தார் அவர் வரட்டும்.
நெஞ்சில் கனலேந்தி
எரிநெருப்பில் தீக்குளித்து,
வஞ்சம் தீர்க்க வரும்
வெஞ்சினத்தில் விழி சிவந்து,
ஊர்தவழும் காற்றின்
உயிர்ப்புக் கனவுகளை
யார் புரிந்தார்? அவர் வரட்டும்.

என் தி எங்கும் பஞ்சியழு

எனது முகம்

கரும்புகைமண்டிய முச்சுடன்

சந்திரத் தரையான கோரத்துடன்

வீழி அளைய முடியாத வலியோடு,

முன்பு

இந்திர பூமியாய்

இனிக்கும் வாழ்வெனாடு

வரலாற்றின் விழுமியங்கள்

தாங்கிய என் வயிற்றில்

பிறந்தவர்கள் எல்லாம் புயல்கள்

எனதிருப்பின் வேர்கள்

மிக - மிகமிக ஆழமானவைகள்

சிற்றலையின் தழுவலில்

முற்றத்தில் விரிந்த பூவின் நறுமணத்தில்

தென்றல் தடவத்தாலாட்டும் சுகத்தில்

இன்பம் புலரும் இனியகாலையொடு

வந்தனம் கூறும் வண்டமிழாய் வாழ்வு.

வயல் விரிப்பும் வலை விரிப்பும்

குறைவு இல்லாத தொழில் வளர்ப்பும்

யாரையும் பற்றியிருக்காச் சீவியச் செழிப்பில்

புற்றெடுத்து அரிக்க எனைச்சுற்றி

முற்றுகையாம்

சாவுகரம்

பிடித்த வாழ்வு

சிறிது சிறிதாய் பற்றிய துன்பம்

முற்றும் எனை ஆழ்த்த - இன்று

வற்றி நிற்கின்றேன் - என்

வளத்தில் அல்ல வரலாற்றில்.

வரவேற்பு வளைவு தாண்டி என் மைந்தரை

விருப்பின்றி விடையளிக்க - எனைத்

தள்ளியது யார்? வரலாறா?

காலம் எழுதிய தீர்ப்பில்

கரங்கள் துண்டிக்க

முகமிழந்து நிற்கும் எனது மனது

எரிகிறது, எரிகிறது.

தமிழ் மணம் கமழும் காற்றிலின்று

வேற்றொலிகள்
நான் உங்களுக்குரியவன்
உங்களுக்கே உங்களுக்கு - நீங்கள்
வீற்றிருந்த சிம்மாசனமாய்
கொலுவிருந்த கோவிலாய்
வாழ்ந்த குடியிருப்பாய்
நான் உங்களுக்கு மட்டும் உரியவன்
காலம் நகர்த்த நீங்கள்
கால் நடந்தபோதும்
கோலம்சிதைய - நான்
குற்றயிராய்க்கிடந்தும் - என்னில்
நீர் தெளித்த இந்த இளம் பயிர்கள் - இல்லை
பெரும் புயல்கள்
இன்னும் என் சுவாசத்தில்
உயிர்ப்பூட்டும் இவர்கள்
மானத்தின் மீது ஆணையிடுகின்றேன்.
இடியுமீழும் இரும்பு வாகனத்தில்
எனையும் தாண்டி
வல்லூறு பொறியுமிழ்
கடற்பேய்கள் கனலுமிழ்
சித்தம் முழுவதிலும் ரத்தம் உறிஞ்சுகின்ற
வேட்கையுடன் பேய்கள்
வரமுனையும் இவ்வேளை
ஆணையிடுகின்றேன்.

சாவை விதையாக்கி
கருவுள் கனல்தாங்கி
நெருப்பு நீருண்டு நியிர்ந்து,
எரிமலைக் குழம்பை எருவாக்கி
அழிவுப் புயல்களுக்குள் ஆழ வேரோடி
உலகக் கண் பார்க்க
உயரட்டும் தமிழ்த்தேசியம்
இழப்பதற்கென இனி...

எல்லாவற்றையும் எடுக்கட்டும்.
மானம் ஒன்று உயிர்த்துடிப்பில் உள்ளவரை
மீண்டும் தளைக்கும் இவ்வாழ்வு.
துயரக் கொதிப்பில்
உயிர் வாழும் யாசகத்தில்
மயிர்தீப்பின் உயிர்வாழாக்
கவரிமான் நிலைமாரும்
இழிந்த குடியல்ல என் மக்கள்
இன்னும் எரிக்கட்டும்
பல்லாயிரம் படைகள் கொணர்ந்து எமைப்
பாடைகட்டி அனுப்பட்டும்.
கொல்லூறு ஒரு கணையில் - என்று
எரிவாய்கள் ஏலம் கூவட்டும்
எல்லாம் உம் கையில்.
எழுந்திடு என்று பள்ளி
பாடுவதற்கு நானில்லை
சிறையிருப்பவன் - என் சீற்றஞ்
சும்மாயிருக்காது, சுட்டெரிக்கும்
பிச்சையின்றி வாழ்ந்த - என்
பச்சையாடை அழித்துக் காற்றில்
வெற்றிக்கொடி பறக்க
வீட்டவர் வாழ்வைப் பற்றியெரிக்கும் வரை
பசியிருப்பேன்.

என் தீ வளர்ந்து தீண்டி
திசையெட்டும் எரிய
நெய்யிடுங்கள் - என் தீ
முண்டு பெரு நெருப்பாய்
முன்னேறும் பேய் முழுதும்
வாழ்ந்த சுவிடன்றி
வரலாற்றில் எரியட்டும் - என்வாழ்வைச்

சிறையிட்ட கொடியோர்
கோலோச்சும் கோட்டையோடு அவர்கள்
குடிபொசுங்கிப் போகட்டும்

வேட்டோசைக் கிலிதீண்டா
வெடிகொழுத்தி மகிழ்ந்தவர்கள்
சுட்டும் பொருளோடு
இடியிறங்கி வீழட்டும்
சண்ட மாருதமாய்
என் மேனி கால்வைத்த
கண்டவர்களும் வாழ்வில் கருகிப் போகட்டும்
பற்றியொடுக்கும்வரை பசியிருப்பேன்.
தீ தின்று உற்ற நாள்வரை - நான்
உயிந்துறக்கேன் - என் தீ
திசையெட்டும் எரியும் - ஒருமுறையும்
திரும்பிப் பாராத விழி கணக்க
விரியும் பெரிதாய்,
வீச்செடுத்துப் பரவும்.
என் மக்களாள்
உமைக் கையேந்தி நிற்கின்றேன்.
நெய்யிடுங்கள்! நெய்யிடுங்கள்!
என் நெருப்புப் பற்றியெழு
நெய்யிடுங்கள் - மேலெழும்பும்.
அனல்விரிந்து விரிந்து
சூரியக் கதிர்களைச் சுட்டெரிக்க.

சுதந்திரப் பறவைகள்

1996 - சித்திரை

1. 1995 ஜப்பானில் வலிகாமம் இடப்பெயர்வு நடந்தது "யாழ் வரவு" வரவேற்பு வளை
வைக் கடந்து மக்கள் வெளியேறினர்.

2. வலிகாமத்தை ஆக்கிரமித்த சிறிலங்காப் படைகள் உடனேயே தென்மராட்சி,
வடமராட்சியையும் ஆக்கிரமிக்கத் தயாராகின.

3. யாழ்ப்பாண ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைக்கு "சூரியக்கதிர்" எனப் படையினர்
பெயர் சூட்டினர்.

வலிகாமம் - சூரியக்கதிர் - 01. தென்மராட்சி - சூரியக்கதிர் - 02
வடமராட்சி - சூரியக்கதிர் - 03.

என் ஈடிப்போடு எனாவகம் அசைவுறட்டும்

எனது நினைவுகளில்
அழிக்க முடியாத வடுக்களை நீ
ஆழப் பதித்துவிட்டாய்.
துயரையும் சுமைகளையும் - நான்
நெடு நாட்களாய்ச் சுமக்கின்றேன்.

ஆனால் இந்த வடுக்கள்
இந்த வரலாறு இருந்ததென்று உரைக்கின்ற
காலம் எதிலுமே கரையப்போவதில்லை
எனது எதிர்காலத்துக்காய் - நான்
கட்டிவைத்த கூட்டைக் குதறி
இட்டுவைத்த முட்டைகளைக் கலக்கி
ஒரு சிதைவுற்ற எதிர்காலமாய்த்
தரவந்தவனே.

ஒரு இறப்போடு இல்லாமற் போய்விடினும்
மகிழ்ந்திருப்பேன் - ஆனால்
நான் கட்டி வளர்த்த கனவுக்குள்
களங்கமிட்டாய்
கண்ணீரில் கரைக்க முடியாத
துன்பத்தை நீ தந்தாய்
என் ஆத்மா அவலப்பட
பிறழ்வற்ற நெறியை
ஒரு பொழுதுக்குள் பொசுக்க வந்தவனே
எனது வாழ்வு தூய்மையானது
நாளைய பொழுதுக்காய்
செதுக்கி வைத்த என் சிற்பங்கள்
சுத்தமானவை.
எனது உதிரத்தில் உதித்தெழுந்த
கனவுகள் உன்னதமானவை.
எனது பூமியை மிதித்து
அகல விரித்த உன் கால்களால்
என் ஆழத்தை ஒருபோதும்
அறியவே முடியாது
இரத்தம் கசியும் எனக்குள்
எரியிட்ட உனது செயலுக்காய்
வரலாற்றில் என்றுமே நீ

வருந்திக்கொண்டிருப்பாய்
எனது நீண்ட நகர்வில்
இத்தாமதம் சிறிது
ஆயினும் என்னுள் நான்
எரியவைத்தனையே
இவ்வேதனை பெரிது
எனது முகங்களுக்கு என்னை வேற்றவனாய்
ஒப்புவிக்க எத்தனை நாளுனக்கு முடியும்?
உனது சிறைகளைவிட
உன்னால் விளையும் கொடுஞ்சாவை
வரவேற்கும் என்னைக்
கொல், எரி, வேரோடு வெட்டியெறி
ஆனால்
என் இளமைக்காலத்துக்கு - நீ
எருவிட வேண்டாம்.
எனது கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டாம்
விழுந்தேன் என்று கைதூக்க வேண்டாம்
உனது தாலாட்டலையும்
அழுதாட்டலையும்
என்னால் என்றுமே ஏற்கமுடியாது.
கருக்க முடியாத என் கருக்கள்
மீண்டும் துளிர்விடும்
எரிந்த சாம்பலினின்றும் எழும் பறவையாய்
என்னுள் பறக்கும் புதியவைகள்
ஒரு நாளும் புண்பட்டுப் போகாது
எனக்காய் விடியும் ஓர் பொழுதில் - நான்
பிணமாய் இருப்பினும் அதுபோதும்.
எனது துகள்களுள் முளைக்கும் துடிப்போடு
எனது உலகம் அசைவுறட்டும்.

வெளிச்சம் 1996 - வைகாசி
யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய சந்திரிகாவின் அரசியாழ்ப்பாண மக்களுக்குப்
புனர்வாழ்வு அளிக்கப்போவதாகவும் யாழ்ப்பாணத்தைப் புனரமைக்கப்
போவதாகவும் கூறியது.

வெள்க்கொடும் ஒரு மெனனக் குழுவல்

பாதுகாப்பற்ற எம் பூமிக்குள்ளிருந்து
எழுகின்ற சாக்குரல்களை
மேலியொலிக்கிறது என் ஓலம்
அநியாயமாய்ப் போனதற்காய்
வெம்பியழுகிறது என் ஆன்மா
கற்றுயர்ந்து வாழ்வதற்கான வேகமும்
கண்ணிப் பருவத்துக் கனவுகளும்
தீயிலிடப்பட்டுத்
துடித்திறந்தன.

என் உள்ளத்துள்ளிருந்து

உரைக்கிறேன்.
கற்பதைத் தவிர இம்மண்ணில்
எதையும் நான் செய்யவில்லை.
துப்பாக்கி முழக்கத்தின்
தூரத்திலேயே
எப்போதும் இருக்க விரும்பினேன்.
துயரச் சுமைகளை
எம் சந்ததி சுமந்த போது
என் தோள் மாற்றி
இளைப்பாற விடவேண்டும்
என்ற எண்ணம்
ஒரு போதும் உதிக்கவில்லை.
என் விருப்புகள்
படிப்பு படிப்பு
பட்டம்... தொழில்... திருமணம்
என்ற திசைகளை நோக்கியே
சிறகடித்தன.

வேலிக்கு வெளியே
தலை நீட்டிப் பார்ப்பதை
ஏற்க முடியாத என்னுளின்
காவலிடப்படாத நாட்களில்
நான் களவாடப்பட்டேன்.
உயரப் பறக்க முனைந்த
என் சிறகுகள் வெட்டுண்டு
பூமியின் அடியில் புதையுண்டு போயின.

எப்படிச் செத்தேன்
ஓ... அந்தக் கொடுமையை
உரைக்க என்னால் முடியாது
பெண்ணென்று வாழ்ந்த என்னால்

உயிர் உதறிய பின்னும
 அக்கொடுமைகளை
 வாய் கொண்டுரைத்தல் இயலாது.
 மானம் பெரிதென
 வாழ்ந்த குலமரபில்
 நான் கசக்கப்பட்டிறந்தேன்
 என்று எவர்க்குச் சொல்ல?
 நரக வெளியில்
 பல யிருகக் கரங்களால்
 குதறப்பட்ட பின்பு
 சாவலியுடன் துடித்திறந்த
 என்னிதயம்
 ஓலமிட்ட உண்மைகள்
 இங்கெவர்க்குமே கேட்கவில்லை.
 ஒலியடங்கி ஒலியடங்கி
 மெல்ல மெல்லச்
 செத்துப் போவது
 எப்படியென்று பார்த்து ரசித்த
 'புண்ணியவான்களுக்காக'
 ஒரு பாவமுஞ் செய்யாது
 என்னைப் பலிகொடுத்தேன்.
 யுத்தத்தின் கோரமுகங்
 கண்டொழித்த என் விழிகள்
 அமைதிக்காகவே பிடுங்கியெறியப்பட்டன
 கொலைப்பாவஞ் செய்வதை
 ஏற்கமுடியாத எனதுயிர்
 சமாதானத்திற்காகவா பறிக்கப்பட்டது?
 போரெராலிகள் நடுவில்
 துயர் மறந்து
 துணிந்து பற்றிய கருவி நழுவி விழ
 சிதறிப்போன பின்பும்

கடமை நிறைவேற்றிய
 களிப்பொடு உலா வந்து
 இறுதி விதைப்பில்
 மண்ணுள் அடங்கும்
 அந்த வாழ்வை நினைத்துப்
 பொறாமையுறும் என்னால்
 இப்போதெதுவும் செய்ய முடியாது.

அவலப்பட்டிருந்த நாட்களை
 அசை மீட்டு அசை மீட்டு
 அமைதி பெறாது
 அலைகிறது என் ஆன்மா.

சமாதானத் தூதர்களின் கயிற்றில்
 என் ஆவிதுடித்திருந்ததை
 அறியாதோரே!
 நன்றாக உற்றுக் கேளுங்கள்.
 உப்புக் காற்றின் 'ஊ' வென்ற
 இரைச்சலில்.
 கலந்து சிதறும்
 என் மெளனக் குழறல்களை
 உணர்ந்து பாருங்கள்.
 எம் நினைவு கலந்து சிதறிய
 மண்ணுக்குள்ளிருந்து
 கிளரும் வேகத்துடன்
 இடியெழுப்புங்கள்
 சாபமிடப்பட்ட எம் வாழ்வுக்கு
 மீட்சி தாருங்கள்.

நான் ஏன் தாமதித்தேன்

விடுதலைப் பயணத்தில் எனைப் போன்றோர்
புயல்களாய் விரைய,
ஏதும்புரியாமல்
எண்ணம் தெளியாமல்
நான் ஏன் தாமதித்தேன்
இப்போதைய எனது இரவுகள்

கற்பனைக்குள் அடங்காத
பயங்கரத்தைச் சுமந்தவை
யுகங்களாகக் கழியும்
ஒவ்வோர் நாளும்
சிந்தனை சிக்குற,
கனவுகளில் நான் களங்கமுறுவதாய்
நிம்மதியற்ற இவ்வாழ்வில்
அழுங்கிப்போய்...
நான் ஏன் தாமதித்தேன்

அன்னையும் தந்தையும்
அருகிருக்கும் உறவுகளும்
கைகள் கட்டப்பட - நான்
கட்டியிருக்கப்படுவதாய்
கண்ட கனவுகளில்
என்னுள் ஒவ்வோர் நிமிடமும்
எனக்காய் காத்திருக்கும்
சிதை எரிகள் மூட்டப்படுவதாய்,
நான் ஏன் இதுவரை தாமதித்தேன்?
கூனிக்குறுகி,
இளமையை உருமறைத்து
இல்லாத துனணையை எனக்கிட்டு,
வயோதிபத்தின்
எல்லையுள் வந்தவன் போல்
எனை மாற்றி...
ஐயோ! நான் ஏன் தாமதித்தேன்?

சுடுகாட்டு நிசப்தத்தில்
நிலவற்ற இரவுகளாய்
காவலிடப்பட்ட என்வேலிக்குள்
கண்கள் எல்லாம் எனை விழுங்குவதாய்

எனது வீதிகளிலேயே
உலாவர முடியாச் சிறைக்குள்
வசந்தம் இம்முறையும்
வருடி நிற்கும் காலத்தில் - நான்
கசந்து போய், தனிமைச் சுமையிட்ட
ஊமைக்காயத்துடன்
உளம்மறுக...
நான் ஏன் தாமதித்தேன்?

வல்லூறுகள் பலமுறை எச்சமிட்டபின்
எரிந்துபோன என் பள்ளியில்
மாமரத்து நிழல்கூட
அறிவூட்டும் கூடங்களாயின அன்று.
இன்று வாசல் தாண்டி
வெளி வருவதற்கும் முடியாமல்
பள்ளிவாசலே என் பலியிடமாய்,
அங்கிருக்கும் “ அவர்கள்”
தங்ககமே எனக்கிட்ட தடைகளாய்,
சொல்லமுடியாத சோதனைக்குள்
நான் வாட ஏன் இங்கு தாமதித்தேன்?
நீர் பொழியும் விழிகளுடன்
தூரத்தே கேட்கும் குரைப்பொலியில்
நான் துடிக்க,
எனைப்போன்று
என் சோதரியும் துடிக்க,
பறக்க முடியாத பறவைகளாய்
முகம்முடி ஒளிக்கின்ற நிலவுகளாய்
ஐயோ! நாம் ஏன் தாமதித்தோம்?
கட்டியிழுக்கப்படும்
எனது கனவுகளில் கூட
கைகளில் ஒரு கருவியில்லையே.

மிருக வதைக்குள் நானுருகி
உயிர்பிரியும்
நாட்களைக் கணக்கிடவா இங்கிருந்தேன்?

எனது கூட்டுக்குள்ளேயே
குதறப்படுவதற்கா குடியிருந்தேன்?
புயல்கள் பிறப்பெடுத்த இதே பூமியில்
புண்ணாகி நான் வாடுவதா?
கண்ணீரில் மட்டுமே
கவலைகளைக் கழுவுவதா?
நானும் என் சோதரியும்
அயல்வீட்டுப் பெண்களும்
நெஞ்சமெரிய நாள் கடத்தும்
நிலையதனைப் புரிந்திடுக
எதுவுமில்லாக் கரங்களில்
கட்டப்படாத கால்களில்
இட்ட விலங்குகள்
தெரிகிறதா பாருங்கள்?
தனியிருக்கும் இக்கொடிய நிலையை விட
கொல்லும் சா வரட்டும்
வரவேற்போம்.
வேண்டாம் இவ்வாழ்வு.
இன்னும் தாமதியாது விரையுங்கள்.
நான் வருவேன்.
இச்சிறையிருப்பை உடைத்து
இனியும் தாமதியாது நான் வருவேன்.

சுதந்திரப்பறவைகள் - 1996 - வைகாசி
1996 சித்திரையில் சிறிலங்காப் படைகளால் தென்மராட்சி
ஆகதிரமிக்கப்பட்டபோது வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்தவர்கள் போக, மீதி
வலிகாம மக்கள் வலிகாமம் திரும்பி இராணுவக் கெடுபிடிக்குள் வாழத்
தொடங்கியபோது.

காலம் பதிவுக்கும்

நெஞ்சப் பாதைகளின் ஈரத்தில்
அக்குரல்கள் ஒலித்தவாறு உள்ளன.
தீக்கங்குகளின் ஒளிர்விடை
உக்கிப் போன முகங்கள்
எழுந்து புலம்புகின்றன.
லிழிகள் அசையும் எப்பரப்பிலும்
அம்முகங்களின் வெம்பல்
லிஸ்வரூபம் எடுக்கின்றது.
உப்புக்காற்றின் ஈரத்தில்
கண்ணீர்த்துளிகள்
மோதிச்செல்ல தணல் பூத்துக் கிடக்கும்
மயான வெளிப்பரப்பில்

ஓ! எங்கள் உறவுகள்...
யாரும் தனித்திருக்க விரும்பாத
காற்று வெளிகளில்
எப்படிக் குடியிருக்கின்றீர்?

வெண்புறாவின் இறக்கை மறைப்பில்
தூயன் இருண்டு கிடக்க
அதன் அலகுக் கூரும்
நகங்களின் கோரமும்
நரகத்தின் பயங்கரத்தைச் சுமந்த
அதன் முகமும்
சாவிலும் கொடியதாய்

ஏனென்றத் தீர்ப்பளித்தார்?
சுமை இறக்கிய பின்பே
சடுகாட்டில் இடுகின்ற மனிதரை
நிம்மதியற்றுக் கொண்டு ஏன் புதைத்தார்?
குதறுண்ட எம் குருத்துக்களே...
வல்லூறுக்கிரையாகி
வதைபட்டிறந்த எம் வசந்தங்களே...
உம் ஓலக்குரலுக்கிரங்கா
அரக்கரை உலுக்கப் புகம்பம் உதிர்ப்போம்.
எம் தேச வெளியெங்கும்
சாக்குழிகள் தோண்டி - எம்
பூமிக்குரமாய்ப் புதைப்போம்
நாம் சிந்திய கண்ணீருக்கும்
செந்நீருக்குப் பதிலுரைக்கச்
சிங்களத்துச் சோதனைகளை
இழுத்து வந்துள்ளது காலம்
வந்தவர் இனிச் சென்றிலர்

காயின் குயல்

கண்மணீ!

நான்பாடும் பூபாளத்தில்
முகாரியின் சாயலை நீ
உணரவில்லையா?

உன்னை உலுப்பும் போர் முழக்கம்
எனது குரலாய் உனக்குக்
கேட்கவில்லையா?

மாரிக் குளிப்பில் நனைந்து
ஒரு வசந்த காலத்துக்காய்
பசிய உடைதரித்துப்
பொலிந்திருக்கும் என் மேனி
புண்ணாகித்
தணல் பூத்துக்கிடக்கும்
என் உள்ளத்தை நீ அறியவில்லையா?

ஆடியோரும் பாடியோரும்
ஆண்டு மகிழ்ந்தோருமாய்
சுதந்திரமாய் வாழ்ந்த எனக்கு
மீண்டும் உயிர்ப்பூட்ட
காப்பரனே வாழ்விடமாகி
கண்விழித்திருக்கும் சோதரனின்
சுடு முச்சு
காற்றுடன் கலந்து

உன்னருகில் வரவில்லையா?

கண்மணீ!

உன் இளமைக்கனவுகள்
எனக்குப் புரிகின்றன.
சிறகடித்துத் திரியும் வயதில்
இறக்கைகளில்
நெருப்பைச் சுமந்து
பறக்கச் சொல்கிறேன்
என்பதற்காய்
என்மீது வருத்தமுறாதே.

விடுதலையற்ற வாழ்வில்
ஒரு அழகான காலையில்
புஸ்பிக்கும் மலரைக் கூட
எம்மாஸ் ரசிக்க முடியாது
தென்றல் வருடும் சுகத்தை
உணரமுடியாது.
ஒரு மழலையின் சிரிப்பையும்
வானம்பாடியின் கானத்தையும் கூட
அனுபவிக்க முடியாது.

புற்களையும் பூக்களையும்
நசித்துச் சிதைக்கும்
இரும்பு முகங்களின்
அருவருத்த வருகைக்காய்
நாளைல்லாம் அச்சமுற்று
சன்னங்கள் துப்பிய
துப்பாக்கி குழல்களாய்
உளம் வெந்திருப்போம்.
நிம்மதியான உறக்கம் தேடி
நெஞ்சம் விம்மியிருப்போம்

கரைவிழுங்கும் சமுத்திரமாய்
மெதுமெதுவாய்
அரிபட்டுக் கொண்டு போகுமெம்
சுதந்திரம்

மகளே!
முற்புதர் மீது நடப்பதற்கு
கொலுசு பூட்டிய உன் கால்களைப்
பழக்கப்படுத்து
பற்றைகளிலும் காப்பகழிகளிலும்
படுத்துறங்க
உன்னை விரைந்து தயாராக்கு
மலர்சொரிந்து வாழ்த்தும் வயதில்
உன்னை நெடும் பயணம்
ஒன்றுக்குத் தயாராக்குகின்றேன்

மானம் செத்தபின் வாழ்வதைவிட
நாம் மானுடராய்ச் சாவோம்
பசியும் பட்டினியும் மேலிட
மலம் தின்று வாழ்வதை விட
நாம் தீ தின்று சாவோம்.
ஒரு உன்னதமான வாழ்வு
எங்களுக்கில்லையெனில்
சாம்பல் மேடுகளே
எங்களுக்குச் சொந்தமாய் இருக்கட்டும்
இயந்திரக் கவசங்களின் நெரிப்பில்
சிதைவுண்டு
செல்லரித்துக் கிடக்கும்
இப்பூமித்தாய் உன் வரவால்
விடுதலை நியிர்வுறக் காத்துள்ளேன்
விரைந்து வருவாய்
கண்மணீ!

சுருந்திப்பறவைகள் 1999 சித்திரம், டைகாசி

எனது இடிபால் இனியும் முழங்கும்

ஆதவன் அவலத்தோடு பிறக்கும்
 ஒவ்வொரு நாட்பொழுதும்
 இருள் விலகாது இங்கு நகரும்
 காணாமற்போனோரைக்
 கணக்கிடுக்க முடியாதபடி
 கத்திச் செல்லும் பறவைகள்...
 ஒவ்வொரு கணத்துளியும்
 இப்பூமியில் தரித்ததற்காய்
 அவலப்படும் ஆத்மாக்கள்...
 காற்றில் கரைய முடியாதபடி
 துயரத்தில் வெதும்புகின்ற
 எனது சோதிகளின் இதயக் கண்ணீர்

நான்... எனது.. என்னுடையது
 என்பதனை மீறி
 ஐக்கியமாக்கிவிட்ட துயரங்கள்
 அச்சம் குடைந்த மனதோடு
 அவதியும் அந்தரமுமாய் நகரும் நாட்களில்
 வீதிக்கு வருவதும்
 வெளியே செல்வதும் - மட்டுமல்ல
 உண்பதும் உறங்குவதும் கூட
 உரிமையற்றவையாகிவிட்டன.
 மனிதத்தைக் கொன்றுவிட்டு
 எங்களுடில் உலாவரும் பேய்களின்
 கொடிய பற்களால் குதறப்பட்டு
 வெளித்தெரியும் செய்திகளையும் மீறி
 நீண்டு செல்லும் பட்டியல்களில்
 என்றும் வெளிவராதபடி
 உருக்குலைந்து போயிருக்கும் உண்மைகள்
 எல்லாம் இருந்தும் இல்லாத சுதந்திரம்.
 உலகத்தின் கண்களில் உறுத்த முடியாதபடி
 உக்கிப்போன உறவுகளின் பிரிவுகள்
 சாவு கொடிதென யார் கூறியது?
 எமக்கது இனிது.
 எப்படி நேரும் என்பதைத்தான்
 உரைத்தல்முடியாது.

சாவையும் மீறி வயது வேறுபாடற்று
 அவர்களைச் சந்திக்க வரும்
 ஏதோ ஒன்றுக்காய்
 நித்தியமும் அச்சத்தில் அமிழ்ந்து போனார்கள்
 நானும் இந்த ஊருக்குள்தான்
 உலாவருகின்றேன்.
 என்னையும் கண்டு பேய்கள் பல்லிளிக்கும்

ஆயிரம் விழிகள் கொத்திக் கீறியதில்
 இதயத்திலிருந்து உதிரும் வழியும்.
 நான் எனதாக அடையாளம் காட்டியதில்
 உரைக்கப்பட்ட பெயர்களோடு
 அவர்களது எச்சில் வாய்களால்
 அடிக்கடி அழைக்கப்படுவேன்
 அந்த ஒவ்வோர் அழைப்பும்
 நரகத்துக்கு அப்பால் உள்ள எங்கோ
 என்னைக் கூப்பிடுவதாய் இருக்கும்
 ஒவ்வொரு சோதனைச் சாவடியும்
 சாவுப் பரீட்சைக் கூடங்களாய் எனக்குத்
 தெரிய
 உறக்கமற்ற இரவுகளில் கூட
 கனவுகள் கொடியதாய் விரியும்
 நான் சுமந்துவந்த கடமைக்காய்
 அச்சத்தைத் துரத்திவிட்டு
 அவர்களிலிருந்து அந்நியப்பட்டவளாய்
 எனது பயணங்கள் தொடரும்
 ஏக்கம் தோய்ந்த அவர்களைப் போன்றதுதான்
 எனதும் புறத்தோற்றம்
 ஆயினும் கடமையே என்னை வழிநடத்தும்
 எமக்கு உரிமையான பூமியில்
 வாழ்வதற்கான உரிமை மட்டுமல்ல
 சாவதற்கான நாட்களையும் குறிக்கும்,
 கயவர்களை வேரோடு பிடுங்கி எரிக்க
 என் சந்ததியைக் கசக்கும்
 கரங்களைக் கிழித்து
 அதன் வெறி கலந்த குருதியைக் கருக்க
 எனது சோதனிகளைக் குதறும்
 கொடிய நச்சுப் பற்களை உடைத்துப்
 பூமிக்கு உரமாய் புதைக்க

வெற்றிருக்கும் எனது அப்போதைய கரங்கள்
வேகமெடுக்கும்.

எரிக்கத் துணிந்த நீயிர்வுடன்
காலநேரம் கைவரும் கடைசிக் கணம்வரை
நெஞ்சில் விரிந்த புயலோடு
அமைதியாய் உலாவருவதே எனது
அவஸ்துத.

உலகின் கண்களுக்கு உறுத்தாமல்
எமது மண்ணுக்குள்

உக்கிப் போன உண்மைகளாய்

உறங்கும்சோதரிகளே,

இயலாமையோடுதான் உங்கள் இறுதி மூச்சு
வெளியேறியதென நானறிவேன்.

நீங்கள் ஏன் பேசாமல் புதையுண்டீர்கள்
என்பதே இறுதி வேளையும் எனது வேதனை

அநியாயமாய்ப் போனோமே என

உங்கள் எலும்புகள் கூட ஏங்குவது

என் இதயத்தில் கேட்கிறது

உமது நினைவு கலந்த மண்ணுக்குள்

கிளரும் வேகம்

என் கண்ணுக்குள் தெரிகிறது.

மண்ணுக்கு மேலே எல்லாருக்கும்

உலகம் தெரிய,

பூமிக்குக் கீழ் புதைந்திருக்கும் உங்களை

எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது.

கணக்கெடுக்க முடியாதபடி

கத்தும் பறவைகளே

இதோ பூமிக்குள் தெரியும்

இக்காட்சிகளைப் பதிவு செய்ய

ஏதாவதொரு

கருவி கொண்டு வாருங்களென
உரத்துக் கூவுவது எனக்குப் புரிகிறது.
உங்கள் சாவுகள் பற்றிய
வெளிவராத செய்திகளைத் தாண்டி
எனது இறுதி மூச்சு இடியாய்க்கிளம்பும்.
உங்களுடே உலா வந்து
புயலாய் உருக்கொண்டு
உங்களுக்கான தலைவிதிகளை
“இதுதான்” எனத் திணித்தவர்கள் மீது
நான் உயிழும் வெடியதிர்வில்
இத்தீவு ஒருமுறை குலுங்கும்
உடைக்கப்பட்ட கரங்களுடு
இடிகள் எழுந்து மோதுவது
எதற்காய் என்பதை
அவர்கள் புரிந்துகொள்ளட்டும்
துடிப்புக்கள் நிறுத்தப்பட்ட
இதயங்களில் எரியும்
தீயைச் சுமந்த காற்று
எப்படித் தம்மைத் தகித்ததென
கயவர்கள் உணரட்டும்.

எமது தேசம் பற்றிய செய்திகள் தெரியாத
உலகுக்கும் இந்த இடியோசை கேட்கும்
அந்தரிப்புகளோடு கழியும்
அவல நாட்களைச் சுமந்த இதயங்களால்
பேச முடியாத துயரங்களைப் பொசுக்கியபடி
எனது இடி முழங்கும்
இனியும் இனியும் இதுபோல் முழங்கும்.

சுதந்திரப்பறவைகள் 1996 மார்ச்சு
கிருசாந்திராஜன் ஆகியோர் சிறிலங்காப் படைகளால் பாலியல்
வல்லுறவுக்குள்ளாகி கொல்லப்பட்டு முன்னவர் செம்மணி வெளியிலும் பின்னவர்
கோண்டாலில் மலசல கூடக் குழிக்குள்ளும் புதைக்கப்பட்டனர்.

நுலமேயுள்ளேன்

நான் இங்கு வந்து ஆண்டொன்றாகிறது
காட்டுப்பூக்களை ரசித்து
கண்சிமிட்டும் விண்மீன்களைக்
கணக்கெடுத்துச்
சில்வண்டுகளின் நீங்காரத்தில்
இசையெடுத்து
மின்மினிப் பூச்சிகளால் விளக்கொகித்து
கானகத்துப் பதுங்கு குழியை
என்னில்லிடமாகி
ஆண்டொன்றாகிறது.
ஒரு நகர வாழ்வில்
சுவாசிக்கப் பயந்த மனிதர்களைவிட
நானிங்கு சுகமாய் இருக்கிறேன்.
“செல்” எறிந்தால் - நான்
செத்துவிடக் கூடுமென்று
யார் சொன்னது
சுவி வந்து விழுவதற்குள் - அது
எங்கிருந்து வருகிறது
என்றெல்லவா இனங்காணத்
தெரிந்துவிட்டேன்.

இரவில் “அவர்களின்”
“பர”வெளிச்சத்தில்
வானொலி அலைவரிசை
சரியாகப் பொருத்தி
உலகத்துச் செய்திகளை
இங்கிருந்தே அறிகிறேன்

“உறவுப்பாலத்தில்”
எனதுறவின் விசாரிப்பை
ஒரு நாள் அறிந்துகொண்டேன்
எறிகணையின் கரும்புகையில்
கருகிப்போன மரங்களின்
கன்றுகளைப் பாதுகாப்பது
எனது பொழுதுபோக்கு
எமது விழிப்பை அறிந்துகொள்ள
அடிக்கடி எறிகணை அனுப்பும்
“அவர்களே” எமது நண்பர்கள்.
பின் முழக்கமிட்டவாறு
எம்வாசலை எட்டும் ஒவ்வொரு பொழுதும்
நாங்கள் வரவேற்க - கையில்
கொண்டுவந்ததெல்லாம்
எமக்குத் தந்துவிட்டு
உடனுக்குடன் திரும்பிச் செல்லும்
“அவர்களே” எமது நண்பர்கள்

எமது உயிர்கள் உறைந்திருக்கும் குடியிருப்பாய்
பரந்திருக்கிறது காடு
அதன் ஒவ்வொரு அசைவையும்
பழக்கப்படுத்தி அதன் அரவணைப்பில்
அன்னையின் மடியான மர நிழலில்
என் ஆவி பிரிந்திடினும் மகிழ்வுறுவேன்
நான் நுலமேயுள்ளேன்.
ஓ... விடுமுறையில் வரவேண்டுமா
எங்கள் முகவரி அறியாமல்
எம்மைத் தேடி வந்துள்ள பலர்
அவர்களுக்கு எம்மைச்
சரியாய் உரைத்துவிட்டு
ஒரு நாள் வருகிறேன்.

இப்போதும் அசையாத மனிதனை

சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது.
ஏறி மரம் உலுப்பி
அள்ளிவந்த சருகுகள்
முற்றத்தில் எகிறிவிழ
சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது
கறுத்த பனைகள் எல்லாம்
இப்போது பேயாட்டம் போடுகின்றன.
எங்கோ குந்தியிருக்கும்
காவலரண் வேலிகள் சூழ்ந்த
நிலத்திலிருந்து
செம்பாட்டு மண்ணள்ளிக்
கண்களில் கொட்டுகின்றது
“எப்போது ஊருக்குப் போகிறது?”
ஏக்கம் தோய்ந்த விழிகளை அறியாமல்
குழி தோண்டித் தோண்டி
எதிரி கண்ணி புதைத்துக்கொண்டிருப்பான்.
அடிக்கடி கண்விழித்து
கண்ட இடமெல்லாம் “செல்” வெறிவான்

ஆனால்...

புகையடங்கு முன்பே
புழுதி தட்டியபடி மனிதர்கள்
எழுந்து நடப்பர்
நடுக்கடல் வரை பார்வையை விரித்து
வலையேற்றிக் கொண்டு
படகை இழுத்து கடலில் விடுவார்கள்
வெறிச்சோடிப்போன வான் பரப்புக்களில்
இப்போது வானம்படிகள் பாடித்திரிகின்றன.
காலத்தவறாது மழை பெய்ததாம்
செங்கோல் தவறாத மன்னன்
அரசோச்சுவதாக
எங்களுநில் பேசிக்கொண்டனர்

அள்ளிவந்த செம்மண்
முகத்தில் விழுந்ததை
அருவருத்துத் துடைப்பதைவிட
சந்தணமாக நினைத்து
உரசித் தேய்த்ததாக
துப்பாக்கிப் பற்றிய தோழி கூறுவான்
இப்போது
சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது
ஏறி மரம் உலுப்பி
அள்ளிவந்த மண்ணைக்
கண்களில் கொட்டியபடி
பேயாட்டம் போடுகின்றது.
இப்போதும் அசையாத மனிதனை
இனியும் நீ இங்கிருத்தல் நன்றல்ல.

பூன் கடுக்கமாட்டேன்

நேற்றும் இரும்புக் கழுகுகள் வந்து
எம் அயலில் உயிர்குடித்துப் போயினர்
கூட்டியள்ள முடியாது
உயிர் சிதறிப் போயினர்
நேற்றிருந்த மனிதர்
எங்களுரின் நடுவில்
திடீரென்று ஒரு மயானம்
பாய்வினித்துக் கிடக்கின்றது.
ஒவ்வொரு முறையும்
அந்தத் தெருவழியைத்
தாண்டும்போது
மரணத்தின் குரல்வந்து
நெஞ்சை உதைக்கிறது

எப்பொழுது மடிவோம்?
என்றுவரை இருப்போம்?
வினாக்குறியைப் பதிலாக்கிய
கேள்விகள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன.
“நல்லவேளை சமர்க்களத்தின் அருகே
குடியிருக்கவில்லை”
என்று மனமாறும்
எனது வீட்டருகில்
எமன் வந்து உலாப்போனான்
இறகுகளுக்குள் பொத்தி வைத்துள்ள
எனது குஞ்சுகள் பற்றிய பயம்
மேலும் அதிகரிக்கத்
தொடங்கிவிட்டது

போர் முரசும் அதிரும்
ஒவ்வொரு பொழுதும்
பிள்ளைகளைத் தட்டியெழுப்பாமல்
துயிலட்டும் என்று
விட்டுவிடுபவர்களில் நானொருத்தி
இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்
உயிரினத்தைப் பிரதியெடுக்கும்
அறிவு யுகத்தில்
பரிசோதனைக் குழாய்களே
தெரியாத பிள்ளைகளின்
எதிர்காலம் பற்றி
கனவு கண்டேன்
வெள்ளையுடைப் பிஞ்சுகள்
இரத்தத்தில் உறைந்து
கிடந்தபோது
காலக்கடமை உணர்ந்தேன்
ஆயினும்,

புறங்கண்ட பெண்ணைப் போல்
 “சென்றுவருவாய்
 வென்றுவருவாய்” எனக்
 கோலெடுத்து எனது பிள்ளை
 கையிலே தந்து
 போர்க்களமனுப்புகின்ற
 துணிவு எனக்கில்லை
 பத்து மாதம் சுமந்த
 கருவறையின் இதயத்தை
 காலால் மிதிக்கும் பலம் எனக்கில்லை

வன்னிக் களமுனையில் நிற்கும்
 ஒவ்வொரு புதல்வரையும்
 என்மகளாய் என் மகளாய்
 நினைத்தபோதும்
 எனது குஞ்சொன்று அங்கிருப்பதை
 இது நாள்வரை நான்
 ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை
 இன்றைய வாழ்வும் நாளைய
 வரலாறும்
 எனக்கு முன் தராசாய்த் தொங்குகின்றன
 எனது மனச்சான்றின் குரல்
 ஆகாயம் அதிரும்வரை
 ஒலிக்கிறது.

எனது குஞ்சுகளே
 கொத்துவதற்கும்
 பருந்தை விரட்டிக் கலைப்பதற்கும்
 தயாராகுங்கள்
 எனது சிறகுகள் உங்களை
 இறுதிவரை காப்பாற்றப் போவதில்லை

எனது அவலக் குரலுக்கு இரங்கி
 காலன் செவி சாய்க்கமாட்டான்
 அலகுகளைத் தீட்டி
 கூர்மையுறச் செய்யுங்கள்
 எதிர்ப்பில் மடியலாம் என்ற
 அச்சத்தைத் துரத்துங்கள்
 கூட்டுக்குள்ளே பயந்து
 இரைதேடாமல் இருக்க
 இனியெல்லாம் முடியாது
 வெளியே வாருங்கள்
 பாதையை மட்டும்
 நான் காட்டுவேன்
 பாதுகாப்பு!
 அது உங்களது பொறுப்பில்

மீண்டும் மீண்டும்
 மனத்தின் குரல்
 உரக்க ஒலிக்கிறது
 எனக்கு முன்
 மலையாய் விரிந்திருக்கும்
 பாசச் சுவர் தாண்டி
 பேசுவதற்கு முடியாமல்
 வாய் மட்டும்
 மெளனித்திருக்கிறது.

இப்போதும்!
 எனது குஞ்சுகளே
 உங்களைப் “போ” எனச்
 சொல்லமாட்டேன்
 ஆனால்
 போவதைத் தடுக்கமாட்டேன்.

அவளை எழுதுவான் - எம் அழகிய காலம்

இளமைப் பராயத்தில்
அவள் மிகவும் அழகாயிருந்தாள்.
மின்னிச் சிரிக்கும் விழிகள்
துள்ளித் திரியும் கால்கள்
துறுதுறுத்தபடி எதையாவது
செய்யத் துடிக்கும் கரங்கள்
ஓயாமல் வினவிக் கொண்டிருக்கும் வாய்
குறும்புத்தனத்திற்கும்
குறைவில்லாப் பேச்சுக்கும்
அவள் சொந்தக்காரி.
அழகெல்லாம் மிளிர்
ஒரு காலம் ஒதுங்கிச் சிரிப்பாளனை
எண்ணியிருந்தேன்.
சாக்கரம் நெரித்த காலம்
அவளைக் காலனாலவும் இடத்தில்
திரிய விட்டது.

சதா சிந்திக்கும் விழிகளுக்கும்,
நிதானித்து வெளிவரும் சொற்களுக்கும்
சற்றே வளைந்து தழும்புகள் பட்டு
கறுத்த கால்களுக்கும்,
எண்ணெயின்றி வெயில் படிந்து
சிவந்து வெட்டப்பட்ட
கூந்தலுக்கும்
அவளைச் சொந்தக்காரியாக்கியது.
வெறிகொண்டலையும்
யுத்த பேய்களிடையே
அமைதி வாழ்வுக்காய்
துப்பாக்கி தூக்கித் திரியும்
அந்தப் பெண்ணுக்கு
வீரமிக்க வாழ்வைக்
கொடுத்தது எம் வரலாறு
வீண் பிதற்றல்களின்றி
வேண்டியவற்றை மட்டுமே
பேசக் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள் அவள்
எல்லையில் எதிர்க்கெதிராய்
ஒரு அணியை வழிநடத்தும்
புலித் தலைவியாய் மாறியிருந்தாள்
முன்பு எங்களிடையே உலாவந்த
குறும்புச் சிறுமி.
இப்போது அவள்
அழகாயிருக்கவில்லை
ஆரோக்கியமாகக்கூட உலாவவில்லை
வெட்கமுற்று ஒதுங்கிச் சிரிக்காமல்
ஆளுமை நிறைந்து நடக்கும்
அவளே எழுதுவான்-எம்
அழகிய காலம்.

உயிர்க்குரல் கேட்கவேண்டும்

வான் கிளம்பி
இசை மீட்டும் பறவைகள்
ஓங்கி வளர்ந்த ஓய்யாரமான
பனைமரங்கள்
ஒருமுறை தாலி வந்து
நிலவேடு விளையாடும் முகிற்பொதிகள்
எங்கும் நிறைந்து அழகு செய்த
போதெல்லாம் - நான்
இன்னொரு தேசத்தை நினைத்ததேயில்லை

இரவும் உறங்குகையில் நான்
விழித்திருந்து வியக்கிறேன்.
எப்படி இதைவிட்டு
எங்கேயோ போகிறார்கள்?

முந்தியொரு பொழுது சந்தை சலசலக்கும்.
கோயில் மணியோசை
ஊரெல்லாம் தவழ்ந்து வரும்
புழுதிக்கடலோடு மழலைப் படைகள்
கச்சான் கார ஆச்சிக்கு
கல்லெறிந்த சம்பவங்கள்
ஊளையிட்டபடி திரியும்
ஒரு சொறி நாய்
ஏன் அந்த வீதி
வெறிச்சோடியிருக்கிறது?

அமைதியின் பிடியில்
அந்தரிக்கும் அவ்வுரைப்பற்றிய
எனது கற்பனைகள் விரிந்து செல்லும்
இறுகத் துவக்கை அணைத்தபடி கிடக்கும்
எனது தோழிக்கும்
இப்படித்தான் தெரியுமோ?
காவல் நேரத்தில்
எனது கண்களுக்குள் விரியும்
அந்த ஊரின் காட்சிகள்
ஓ...
எனது கிராமமும் இப்படித்தான்
தனித்திருக்கும்
குட்டிப் பிசாசுகள் குந்தியிருப்பது போல
மண்முடை பொதிந்த
எதிரியின் காப்பரண்கள்.

அதற்கு முன்
 துப்பாக்கியோடு தனித்திருக்கும்
 என்னைப் போல ஒரு போராளி
 அந்தக் கண்களுக்குள்ளும்
 பழமை சேர்ந்த காட்சிகள்
 சங்கிலித் தொடர்போல
 நெஞ்சிலே நினைவுகள்
 ஓ... எவ்வளவு கொடுமை
 தூக்கத்துக்கு நடுவிலும்
 எனக்கு வியர்க்கிறது.
 தூரத்தில் ஒரு நாயின் குரைப்பொலி
 விட்டு விட்டு எரியும்
 ஒளித்தெறிப்பு
 பழகிப்போன எனது வாழ்க்கையில்
 பசுமையே இல்லை.
 அடுத்தமுறை அடியோடு
 முன்னுக்குச் சென்று நிலைப்படுத்த வேண்டும்
 விடுபட்ட அந்த - ஊருக்குள்
 உயிர்க்குரல் கேட்பதாய்
 எனக்கு நினைவுகள்
 தனித்திருக்கும் இடத்துக்காக
 என்னுள் விரியப்போகும் கனவுகளோடு
 அடுத்தமுறை அடிக்கான ஆயத்தங்கள்
 அதன் முடிவில் வரப்போகும்
 இன்பப் பெருக்கோடு
 நானிருந்து கனவுகாணலாம்
 இல்லாவிடில் என்ன - எனது கனவுகளோடு
 இன்னொருத்தி இங்கிருப்பாள்
 ஆயினும் அந்தக் கிராமம்
 ஆனந்தப்பட வேண்டும்

வெளிச்சம் 1994 ஜூன்

காலத்தின் பதில்

நாம் சிந்திய கண்ணீருக்கும்
 செந்நீருக்கும் பதில் சொல்லி
 காலம் காட்டாறாய்ப் பெருக்கெடுத்தது.
 வேகா வனத்திலிருந்து புறப்பட்டு
 மரங்களிடை முளைத்த
 முட்புதர்களை வேரோடு பொசுக்கி
 அனல் வீச்சுக் கொட்டிப்
 பரந்தோடியது அது.
 கிழக்கும் மேற்குமாய்
 பிரிவுற்றோமென்ற
 அச்சத்துடன் மனம் பொருமிய
 உள்ளங்கள் குளிர
 இதயபூமியையும்

மன்னார் திருப்பதியையும்
இணைத்துப் பாய்ந்தது.
கனத்துக் கிடந்த எம்
காலப் பெருவெளியில் ஒளிவெள்ளம்.
தணல் பூத்த இதயங்களில்
புதிய நீரூற்று
தனியொரு மனிதன்
தன்னினத்துக்காகக்
கட்டியெழுப்பிய கூட்டின்
அடைகாத்தலின் அறுவடையிது.

இதயம் இறுக்கி
ஓராயிரம் அழுத்தங்களுள்
அமிழ்ந்து போகாது.
தாரக மந்திரம் உரக்கப் பாடி
கனவுப் பூக்களின் கண்வழிப்புக்காய்
உயிர் சிந்திய வரலாறு இது.
கருப்பை சுருக்கி
கனவுப்பைகளை மட்டும் நிரப்பி
காலமிட்ட பணிமுடிக்க
சொல்லாமற் சென்ற பிள்ளைகளுக்காய்
உயிரொடுங்கக் காத்திருக்கும்
தாயவளின் நிம்மதிப் பெருமூச்சு இது.
ஓதுங்க இடமின்றி
அலைந்துலைந்த கால்கள்
ஊர் சேரக் களம் விரைந்து
விடுதலைக்காக நடந்த
பயணத்தின் வெற்றியிது.

கண்ணீர் சிந்திய மனிதர்களும்
கரங்கள் உயர்த்திய புதல்வர்களும்

சுமையேற்க முன்வந்த தோள்களும்
வரலாற்றில் எமை நிமிர்த்திய
வல்லமையின் வழிகாட்டலும்
சேர்ந்து பெருக்கெடுத்த ஜீவநதி இது.
காலக்கொடுமையில்
கட்டுண்டு கிடந்த இனத்தின்
மான எழுச்சிக்கு
மணிமகுடம் சூட்டிற்று
எங்கள் சுடுதிறன்.
நெருப்புமழை பொழிந்து
நீசர்களை எரித்தன
எம் சுடுகலன்கள்.

எம் வல்லமை சிதைக்க
வலிந்து படைதிரட்டி
எம் வாசல் வந்த
சிங்களத்து வீரர்கள்
திறந்து வைத்த போர் மேடையெல்லாம்
எம் புதிய கலைகள்
அரங்கேறத் தொடங்கின.
எதிரி திறந்து வைத்த திசைகளெல்லாம்
தீயெனச் சுட்டோம்.
இனித் திரும்பிப் பார்க்க முடியாது.
வந்தோரை வழியனுப்பி வைத்தோம்.

இந்த நூற்றாண்டு விடை கொடுக்கும்
கால இடைவெளிக்குள்
எம் உதிர மை கொண்டு
கரங்கள் எழுதிய வரலாற்றைக்
“கணினி” உலகத்திற்கு கை தூக்கிக்
காட்டினோம்.

விண் தொடும் தீயெழும்ப
நாம் நடத்திய வேள்வியில்
எமக்காய் ஒளிகால விடிவெள்ளி ஒன்று
புதிதாய்ப் பிறப்பதை
எம்மை அங்கீகரிக்க
விரும்பாதவர்களும் புரிந்து கொண்டனர்.

காலச்சக்கரம் - எம்
கரங்களுக்குள் சுழர
காட்டாறு பாய்ந்த வீதிகளில்
எம் கால்கள் படர்கின்றன.
பசுமை காய்ந்த பூமியில்
காயங்கள் தெரிகின்றன.

நெல்விதைத்த வயற்பரப்பில்
நச்சு விதைகள் உறுத்துகின்றன.
உருத்தெரியாத ஊர்களின்
எல்லைகள் தெரியவில்லை
நடந்ததெல்லாம்
எமது கோடை என நினைத்திருப்போம்.
இது மானி மழைக்காலம்
பூமி திருத்த விரையும்
காவலர்களாய் நடக்கிறோம்
மிடுக்கேறிய பலமுடன்
மிகுந்த தந்துணிவுடன்
வியாபித்த நெஞ்சங்களோடு
இதயத்திலிருந்து மீண்டும்
மனிதரெனப் பிறந்து
இன்னும் மீட்கப்படாத எம் எல்லைகளை
நோக்கி

செங்கீரப்பறவைகள் -
1999 - கார்த்திகை மார்ச்சு

கால இடைவெள்குள்

எனதும் எனது தோழிகளதும்
உதிரம் படர்ந்து கிடந்தது அத்தரையில்.
கட்டைக்காட்டு முட்பற்றைகளில்
சிதறிக்கிடந்தன தசைத் துணுக்குகள்.
மூச்சிறுக்கிக் கிடந்த ஆணையிறவுக்கு
சுவாசமளிக்க
எம் வீரர்களின் உடல் தாண்டி வந்தவர்களை
இழுத்துப்பிடித்து
நாம் நடத்திய கடும் சமரில்
காயமுற்றுக்கிடந்தேன் நான்.
இரத்தம் பெருகி இறந்துவிடுவேன் போலும்.
முதற்கள அனுபவத்தின்
பக்குவமின்மையால்
உடல் பதறிற்று.
அம்மாவை ஒருமுறை
நினைத்துக்கொண்டேன்.

*

*

*

ஒன்பது அண்டுகள் ஓடி மறைந்தன
அன்று தொலைத் தொடர்புக் கருவியை
முறைப்படி இயக்கத் தெரியாதவன்
அணியொன்றின் தலைவியாய்
நிமிர்ந்துள்ளேன்.
தரையிறங்கும் கடற்கலங்களில்
எதிரிகளின் தொகை பார்த்து
'சயனைட்' குப்பியை வாயில் பொருத்தியவன்

தலைதெறிக்க ஓடும் பகைவர்களுக்காய்
பாவப்படுகிறேன்.
உடல்களில் எத்தனை தளும்புகள்
விரல்கள் போதவில்லை எனக்கு
எம்மை ஓய்ந்திருக்க விடாது
சிங்களம் நடத்திய படையெடுப்பு
ஓயாத அலைகள் வரை ஓடச் செய்தது.
நாட்கணக்காய், மாதக்கணக்காய்
குளிப்பு, முழுக்கு, எண்ணெய், தண்ணீரின்
துப்பாக்கியுடன் வாழ்ந்த எமது வாழ்க்கை
நிலையுயர்த்தியது.

காற்றின் வாயையறிந்து
பகையிருக்கும் திசை பாய
வல்லமையளித்தான் எதிரி.
எம்மை அலிப்பதாய் நினைத்து
மூண்டெரிய விட்டுள்ளான்
என் உதிரம் பரவிய நிலத்திற்
குவிந்து கிடக்கின்றன பகையுடல்கள்.
இப்போது எம் தலைவனை
நினைத்து நிமிர்கிறேன்.

சயங்கொண்டோர்களே வாருங்கள்
களங்களில் கையகப்படுத்திய
புதிய போர்க்கருவிகளுடன்
முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும்
எனது அணியையும் வந்துபாருங்கள்
ஆகாயக் கடல்வெளியில்
முன்னுரை தொடக்கி
ஓயாத அலை மூன்றில் வெற்றியுடன் நகரும்
எமது கதையையும்
பாட வாருங்களேன்.

“ஆனையறவு” கவிதைத் தொகுதி

தாகம் ஜடங்கும்வயை வேங்கை களமாடும்

எரியோடு எம்தேசம் எழுந்தாட்டும் - அனல்
மழையோடு புயல் வீசிக் கடல் பொங்கட்டும்
தழல் கொண்ட விழியோடு
எழுந்தாடுவோம் - எங்கள்
தலைவன் தன் வழியாகி உயிர் சிந்துவோம்.

சாவை மடிமீது சுமந்து பகை வீடு
சென்று வெடித்தவர் திசை பொங்கடா
தாயகத் தென்றலிற் தீப்பற்றி எரியட்டும்
திடமோடு கரிகாலன் படை சேர வா.

கடலென்ன படைகள் எதிர் வந்து மோதிட
உணர்வு சிலிர்த்தெழுந்தார்.
உடல் தன்னில்
வெடி குண்டு சுமந்து படிகொன்றில்
கடல் தன்னில் நெருப்பெரித்தார் - இவர்
உயிர் என்ற கலம் எடுத்தார்.

எங்கள் கடல்மீது பகைக் கப்பல் போகுமோ?
பீரங்கி வாய்கள் பிழம்புகள் தூவுமோ?
பொங்கிவரும் கரும்புலி வெடியோடு போகும்

தங்களுயிர் தூசாக உடல் பிய்ந்து சாகும்.

காற்றிலே கால் வைத்து ஏறி நடந்தார்.
கூற்றுவன் வேருக்கு எரியாகச் சென்றார்.
மாற்றார் எம் மணயீது மகிழ்ந்தாடலாமோ?
காற்றாகிச் செல்வோம்
தோற்றோடிப் போவார்.

பொங்கு புலிக்குட்டம் புறங்காணக்கூடுமோ?
சிங்களச் சேனைகள் தங்கம் வாழுமோ?
வேங்கைப் படைத்தலைவன்
ஆணை முடிப்போம் - அவன்
லிழியில் நெருப்பாகி விண்ணை எரிப்போம்.

காலனே ஓடிவரும் கனல்கொண்ட சத்தம்.
சீறிடும் வேங்கைகளின் சாகொன்ற யுத்தம்.
சாவோடு கதைபேசிச்
சுழன்றாடுவோம் - நாங்கள்
கரும்புலிகள் என்றபெரும் பிழம்பாகுவோம்.

வானம் பிளந்தொரு பூகம்பம் உதிரும்.
தேகம் எரிந்திட யாகங்கள் தொடரும்.
தாகம் அடங்கிடும் வேளை வரைக்கும்
வேகம் கொண்டேயிந்த
வேங்கை களமாடும்.

புயலாகுவோம்... பெரும்
பூகம்பமாகுவோம்...
தழலாகுவோம்...
திரள்கின்ற பிரளயப் பிழம்பாகுவோம்.

அம்புலிப்பாடல்கள் 1996 மார்ச் - பிப்ரவரி

எம்மை ஒழிக்க எவரேனும் நனைக்கும்வரைய நாங்களுமே ஒழிக்காநீ

கூடு கலைந்து குடியிருக்க இடமின்றி
காடுகளாய் ஆகின எம் குடியிருப்புகள்.
அவையெல்லாம் குரங்கு பிய்த்தெறிந்த
தூக்கணாங்குருவிகளின் கூடுகளாயிற்று.
அங்கு தூசுகளாய்
உறவுகளைக் கூட்டியுள்ளிக் கதறினோம்.
ஒரு கணத்தில் ஒரு பொழுதில்
வானேறி வந்தான் எமதுதன்
எமது எளிய வாழிடம்
அவனுக்கு புலிகள் பிறக்கும்
குகைகளாய் தோன்றிற்றோ?
அடுத்த கணம் அது
பிடுங்கியெறியப்பட்ட பூஞ்செடியாயிற்று.
பிணங்கள் சுமந்த இடுகாடாயிற்று.
இன்றுவரை இப்படித்தான்
எங்கள் காலங்கள் நகர்ந்தது.

சுட்டுப்பொசுக்க முடியாத
ஏவுகணையின் வாய்களாய்க்
கனன்றது மனது.
தோட்டாக்களாகிச் சென்று
துளைத்தழிக்க மாட்டோமாவென
ஆற்றாமையப்பட்டு அலிந்தது மனது.
உடல் சிதறிக் கிடந்த இரத்தப் பூக்களை
எரிக்கையில்... புதைக்கையில்

எம் விழி வழிந்தது கண்ணீரல்ல நெருப்பு.
மார்தட்டி அழுது ஆற்ற முடியாதபடி
இறுகிப் போயிருந்ததெம் இதயம்.

இரண்டாயிரத்தொன்று யூலை முடிவின்
ஒருநாள் விடியலில்தான்
எங்கள் காதுகளுக்கச் செய்தி எட்டியது.
ஏனென்று கேட்க ஆட்களினிற்
இறுமாப்பெய்தி வந்து எச்சமிட்ட கழுதுகள்
சிறகெரிந்து கிடந்தனவாம்.
முட்டைகள் கலங்கி
அவற்றின் கூடுகளும் பிரிந்து கிடந்தனவாம்.
முடிமறைக்க முடியாதபடி
முண்டெரிந்த தீயை
உலகத் தொலைக்காட்சிகள் எல்லாம்
ஒளிபரப்பித் தொலைத்தனவாம்.
போய்க்கிட்ட நின்று பார்த்து
மனமாறவில்லையென மறுகிற்று மனது.
போர் நடக்கும் பூமியில்
இழந்தவற்றிற்கு கூடுகட்ட
போர் வீரர்களுையன்றிப்
பிஞ்சுகளைக் கொன்றொழித்த
பாலியரின் வயற்றில்
தீ பற்றியெரியக் கண்டு
இடிச்சிரிப்புச் சிரிக்க
வேண்டுமென உள்ளம் இயம்பிற்று
இப்படி அழிவைக்கண்டு
மனமாறும் மனிதப்பிறவிகளாகவா
முன்பு நாயிருந்தோம்.
இல்லையே முற்றத்து பூச்செடியை
ஆடு கடித்தபோது கூட

அவறித்துடித்ததுதான் எம் மனது.
லிட்டில் பூச்சி தானாய் வந்து
விளக்கில் விழுந்தபோதுகூட
லிம்யியதுதான் எமதுள்ளம்.
ஆனால் எங்கள் அடிவயிற்றில்
இடிவிழுந்தபோது,
உடன்பிறப்புக்களை பலிகொண்டபோது,
அன்போடு வாழ்ந்த
இன்பக்கூட்டைக் கலைத்து
காடு மேடெல்லாம்
எம்மை அலைக்கழித்தபோது
எப்படி நாங்கள்
மனிதர்களாய் இருப்போம்.
அன்பு... பாசம்... கோபம்... வெறுப்பு
இவை எங்களுக்குமுண்டு
அன்போடு கனிந்த மனதில்
பெற்றோல் ஊற்றி
எரிய விட்டது நாமல்ல.
வினை விதைத்தவர்களுக்குப்
பொருத்தமான அறுவடை
விமானங்களுக்கு தீயிட்டிறந்தவர்கள்
குண்டளளிக் கொட்டிய
கழுதுகளைக் கருக்கித் தீய்த்தவர்கள்
எங்கள் ஆன்மாவின் தீகளே!
எம் கண்ணீர் பிறந்த எரிமலைகளே!
எமக்கென்றும் ஒரு
அழகிய காலை பிறக்கும்.
அதுவரை
எம்மை அழிக்க வருபவர்களுையெல்லாம்
அழித்தொழிக்கும்
அரக்கர்களாகவிருப்போம் - நாம்

ஏ-9வீதி பஞ்சாய பத்ருகன்

அந்தச் சாலையை நீங்கள்
இப்போது அழகாய்ப் பார்க்கிறீர்கள்.
ஏசாகுச வாகனங்களும்

தார்போட்ட மவுசுமாய்
கடைகள்,
கடை நிறையக்
கன பொருட்கள்
என்று கலகலத்துக் கிடக்கிறது.
அதிகாரக்கனவோடு
வரமுனைந்தவர்களுையெல்லாம்
தீருப்பி அனுப்பி
அன்போடு வருபவர்களை மட்டும்
அரவணைத்துக் கொள்கிறது.
இனி அந்த வழி நெடுகிலும்
ஆனந்தப்பயணங்களே
தொடர்வதான கனவு.

எனக்கு அவ்வீதியின்
வண்ணங்களெதுவுமே தெரிவதில்லை.
முன்பு எப்படித் தெரிந்ததோ
அப்படியே
புற உருவத்தை ஊடுருவி
என்புருவைக்காட்டும்
'எக்ஸ்ரே' படங்களைப்போல்
அவ்வீதியின்
சில வருடங்கள்
முன்னான காட்சிகளே
கனவிலும் வருகிறது.

மண் அணை,
பதுங்குகழி,
'ஷெல்' மழை,
இடிந்த சிதைந்த கட்டடக்குவியல்,
அதன் நடுவே அமிழ்ந்திருக்கும்

ஊரின் வாழ்வு,
இவ்வீதிக்காய் உயிர் சிந்திய,
விழுப்புண் பட்டும்
மீண்டும் மீண்டும்
களத்துத் தோன்றிய,
என்னினிய தோழிகள்.
அரக்கரைச் சுமந்து வந்து
ஓர் அங்குலம்தானும்
அரக்கமுடியாமல்
அவ்விடத்திலேயே
புதைந்த 'டாங்கிகள்',
குண்டும் குழியுமான,
கற்கள் சிதறி, மரங்கள் முறிந்து,
பற்றைபடர்ந்து,
கண்ணிவடி தாங்கிய
அவ்வீதியின் தோற்றமே
நினைவில் நிற்கிறது.
காலம் ஆற்றமுடியாத வலியாய்
இக்காட்சிகளே என்னுள்
பதிந்து போயின.

என்னுள் எவையும்
இவ்வீதியில் இப்போது
எவையும் இருக்கலாம்.
ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்,
என்னுள் பதிந்த
இக்காட்சிகளே
இன்றைய இவ்வீதியின்
மகிழ்வின் உயிர் நாடி.
அன்றைய தவக்கோலமே
இன்றைய நிம்மதிப் பயணம்.

தாய் நூலம் உங்களை வரவேற்கின்றது

தீயெரித்த காலத்துக்குப் பயந்து
தீயணைக்க மனமின்றித் தயங்கி
குஞ்சுகளைத் திக்கொன்றாய் அனுப்பின
தாய்ப்பறவைகள்.
தேடிவந்த தேட்டமனைத்தும் கொடுத்து
காணியை, பூமியை, காதுத்தோட்டை
ஈடுவைத்து
உலகத்திசையெங்கும்
தம்பலமெல்லாம் திரட்டிப்
பறக்க வைத்தன.
இழுவை வண்டிகளில்
மூச்சடங்கிச் சாகும் பயம் மறந்து
சோதரிகளின் வாழ்வுக்காய்
தேய்ந்து போயின
ஆண் மக்கள் வாழ்வு.
குடும்ப பாரம் சுமப்பதற்கு
முதுகு நிமிர்த்தி
எண்ணெய் வளநாடுகளின் வீடுகளில்
ஓடாய்த் தேய்ந்தன
பல பெண்கள் வாழ்வு.

கழிப்பறைக்கு நீர்சுமக்கவும் மறுத்த

தம்பியின் வாழ்வு
 குளிர் பனிக்குள்
 கழிப்பறைத் தூய்மையிலேயே கரைந்தது.
 “திண்ட கோப்பைகூடக்
 கழுவத் தெரியாத பிள்ளை”
 ‘ரெஸ்ரோரண்டில்’
 அதைக் கழுவிப் பிழைத்தே
 காசு அனுப்பியது.
 ஊரில் தெருவுக்கொன்றாய்
 பிரித்து வைத்த பாகுபாடெல்லாம் சிதைந்து
 யாவரும் எத்தொழிலும் செய்யும்
 புதிய சமத்துவம் கிடைத்தது
 அவ்வாழ்வில்.
 ஏற்றத் தாழ்வு, வரட்டுக் கௌரவம் உடைந்து
 ‘மாப்பிள்ளை’ வெளிநாடுகளில்
 பெண் கொடுக்கும்
 நாகரிகம் மலர்ந்தது.

இடப்பெயர்வு, இன அழிப்பு
 சீதனம், அவல வாழ்வு
 யாவும் துரத்தியால்
 உலகத் திசையெங்கும் பரந்த
 பிள்ளைகளின் பிள்ளைகள்
 தமிழ் தெரிந்தும், தெரியாமலும்
 ஊர் உறவுகள் அறியாமலும்
 வாழ்கின்ற வாழ்வறிந்து
 தவிக்கிறது தாய் மண்.
 பேரப்பிள்ளைகளின் முகம் காணாது
 சாகமுடியாமல் அந்தரிக்கின்ற
 பாட்டிக்கிழவியின் முணுமுணுப்பு
 வீட்டினுள் கேட்கிறது.

“காலம் சுலபமாய் விட்டது
 யாவரும் எங்கும் போகலாம்
 ஊருக்கொருமுறை வரலாம்தானே”
 என்று இலகுவாய் சொல்லிவிட
 எம்மால் முடியவில்லை.
 வெறும் ‘காசுமரமாய்’
 உமை நினைத்து ‘அனுப்புங்கள்’
 என்றெழுத இயலவில்லை.
 அப்பிள் கனிபோலச் சிவந்த உம்முகத்துள்ளும்
 வான்தொடும் கட்டடத்தைப்
 பின்னணியாய்க்கொண்ட
 புகைப்படத் தோற்றத்தினுள்ளும்,
 தொலைபேசியில் கேட்ட இனிய குரலிலும்
 வெளித்தெரியாத கடிகார வாழ்வு
 எம்மனதுள் தெரிகின்றது.
 முன்பு ஊரிருந்த வாழ்வு தொலைந்ததால்
 வீடுமுறையிலேனும் நீங்கள்
 வீடுவர முடியாதபடி
 ‘பாதுகாப்பான’ வாழ்வைச் சுமந்துள்ளோம்
 நாம்.

உயிர் உறையும் பனியுள்ளும்
 வியர்வைப்பூக்கள் மலர
 ஓயாதுழைக்கும் குஞ்சுகளே
 எம் தேசத்துக்காய் தூரவிருந்து
 குரலையுயர்த்தி
 கரத்தையிணைத்து
 துணையிரக்கும் உறவுகளே
 உயிர் சிந்தி, உதிரம் சிந்தி
 செவ்வான் எழுந்த கதிரை வரவேற்க

காத்திருக்கும் காலையொன்றில்
 உங்கள் வரவைப் பார்த்திருப்போம்.
 ஊர்ச்சுடலையில் உடல் வேகும்
 இறுதிக்காலமொன்று
 கட்டாயம் இங்கிருக்கும்.
 மண் தொட்டு அனைந்து
 விளையாடாத உங்கள் பிள்ளைகள்
 எங்களின் மண்ணின் தன்மை பற்றி
 ஆய்வு செய்யும் காலம் புலரும்.
 கட்டடங்களும், இயந்திரங்களுமே
 கதியாகிப்போன நீங்கள் ஆறி அமர
 முற்றத்து வேம்பு சாமரம் வீசும்.
 'ஈழத்து அகதி'யென்ற
 அவலம் சுமந்த வாழ்வு அழிந்தொழிந்து
 ஈழத்து மானுடர் என்ற மதிப்போடு
 உலகெல்லாம் வலம் வருவோம்.

தாயக வாசலிற் பூந்தளிர்களோடு
 காத்திருக்கிறது இளங்காற்று.
 வேளைவரும்போது மண்ணின்
 மணம் நுகர வாருங்கள்.
 அதுவரை,
 கரங்களால் ஒன்று பட்டிருங்கள்.
 குரல்களால் இணைந்திருங்கள்.
 மனங்களால் அருகிருங்கள்.
 தமிழீழத் தாயகம்
 எங்களனைவருக்கும்
 சொந்தமானது
 உரிமையானது
 அதுவே அழகானது.

வாழ்க்கை ஒரு இனிய பாடலாகட்டும்

கருவறை தாண்டிவரும் என்
 கண்களுக்குள்ளே - சூரியன்
 ஒளிவீசப்போகிறான்
 புதிதாய் இவ்வுலகைப் பார்க்க
 பூரண வளர்ச்சி பெற்றுக்
 தயாராகிவிட்டேன்
 நான் இன்னமும் முகம் பார்க்காத
 எனது தாயினதும்
 எனது முதல் எழுத்தை
 உரிமையுடன் தர முன்வராத தந்தையினதும்
 என்னை அங்கீகரிக்க முடியாத
 இச்சமூகத்தினதும்,
 விருப்பங்களுக்குமப்பால்
 உங்கள் உலகோடு இணையப்போகிறேன்
 என்னை வரவேற்க விரும்பாத உங்களுடன்
 சில வார்த்தைகள்
 பேசமுடியாத என் வாயிலிருந்தும்
 முற்றும் வளர்ச்சியடையாத
 முளையிலிருந்தும்
 எப்படி இந்த எதிர்பார்ப்புக்கள்
 உருவாகி விவனி வந்தன என்ற
 ஆராய்ச்சிக்கு அப்பால்
 எனக்கும் மனிதம்
 உண்டென்று உணர்ந்தீடுங்கள்
 கருத்தொருமிப்பும் புரிந்துணர்வுமற்ற
 இருவரின் உணர்ச்சிகளுக்கிடையே

நான் உருவாகி இருப்பினும்
என் உள்ளக்கிடக்கை பெரிது.
உலகையுள்ள ஓர் உலகையே
என் கண்கள் பார்க்கத் துடிக்கின்றன.
அறிவுபூர்வமானது உங்கள்
உலகென்று எனக்குத் தெரியும்.
இப்புவிதாண்டி அண்டங்களுையெல்லாம்
அவசம்
வேகம் பெற்றுவிட்ட
இந்த நாட்களின் அவசரத்தில்
வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவமே தகர்ந்து
தரைமட்டமாய் ஏன் போனது?
யுத்தகளங்கள்
வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு
நாடுகள் உலகமென்று வியாபித்து
ஏன் விரிந்து போய்க்கிடக்கின்றது.
விளங்காத மொழிகளைக் கூட
தெரிந்துகொள்ள முனைபவர்களுக்கு
துணையானவர்களின் உணர்வுகள் மட்டும்
ஏன் புரியாமல்போனது?
கடலின் ஆழத்தையும்
இமயத்தின் உயரத்தையும்
இருந்தபடியே கூற முடிந்த மனிதனுக்கு
மனங்களின் ஆழம்
எப்படிப் பிடிபடாமல்போனது
இந்நீத்திலம் தாண்டி
மீளச் சென்ற மனிதர்களே!
ஏன் உங்கள் காலத்தின் மீது
இன்னமும் அன்புகொள்ள முடியவில்லை.
என்னை ஈன்றெடுக்கப் போகும்தாயே!
எனக்குத் தெரியாத தந்தையே

தொப்புள் கொடியாய்
தொடரப்போகும் உறவுகளே!
உயிர்ப்புக் குரலெழுப்பும்
இச்சிசுவின் மொழியுமக்குக் கேட்கிறதா!
என் சின்ன நெஞ்சுக்குள்ளே
முகிழ்த்த இவ் வேதனைக்கொதிப்பு என்
துடிப்புகளுடே புரிகிறதா?
உறவுக்கொடி படர்ந்து
முற்றிப் பழுத்த கனியாய்
ஆரோக்கியமாய்
என்னைப் போன்றோரைப் பெற்றெடுங்கள்
பழமையில் ஊறிப்போன தளைகளை
தயைகூர்ந்து எனக்குப் போடாதீர்

உங்கள் கற்பனையில் உருவகித்த
சிற்பமாய் எனைச் செதுக்காதீர்
வாழ்க்கை பற்றிய புரியாத வேதாந்தங்கள்
எனக்கு வேண்டாம்
கடலைப்போல விரிந்துகிடக்கும்
இவ்வாழ்க்கைக்களம் நடுவே
நீங்கள் போராடிய அதே அலைகளோடு
பயணிக்கப்போகும் எனக்குத் துடுப்பாடுக
புதிதாய் முனைவிடப்போகும்
என் சிந்தனைகளின் வேர் விடலுக்காய்
என்னைப் பண்படுத்துக.
அன்புப் பாலையே எனக்கு
முதலில் ஊட்டுங்கள்.
வாழ்க்கை எனக்கோர்
இனியபாடலாகட்டும்.
இசையை நீர் தருக.

எனது வாழ்வு

அந்தகாரத்துள்ளும்
 கீற்றாய் ஒரு மின்னல் தெரிகிறது.
 திசைகள் தெரியாது தவிக்கையில்
 எங்கிருந்தோ ஒரு விடிவெள்ளி
 முளைக்கிறது.
 சுழல்களுக்கிடையில் அமிழ்ந்து போகையில்
 கரைசேர எனக்கொரு
 சிறுமரம் கிடைக்கின்றது
 எப்படி இன்னும் சாகாமல் பிழைக்கிறேன்
 மூச்சு நின்றுபோகும் கடைசித் தறுவாயிலும்
 என்னை உயிர்ப்பித்தது எது?
 கருக்கப்பட்ட என் வாழ்வுக்குள்ளே
 எதுவந்து துளிர்விட்டது?
 நினைவுகள் வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு
 எனைக்கொத்திக் கிழித்து அலைக்கழித்து
 கூற்றில் நான் சரிகின்றபோது

என்னை நிமிர வைத்த கனவு எது?

மடியும்வரை வாழ வேண்டும் என்ற
என் உயிர்த்துடிப்பு
இரவு விழுங்குகையில்
புலர்வைத் தேடி விழித்திருந்த
காத்திருப்பு
சரித்துச் சரித்து
நான் விழுத்தப்பட்டபோதெல்லாம்
எழவேண்டும் என்றெனக்குள்
எழுந்த சிலிர்ப்பு
என் கனவுள் எரிந்து உருகியபோது
பீறிட்டுத் தெறித்த கொதிப்பு
இவைதான்.
இவைதான் இன்றுவரை
எனை வாழவைத்தன

உயர எழும்பிய அலைகள் நடுவிலும்,
குறாவளிகளுக்கும் மத்தியில்
வாழத் தெரிந்துவிட்டேன்.
என்னைப் புறந்தள்ளிய
காலத்துள் இருந்துகொண்டே
எனக்கொரு வாழ்வை
கட்டத் தொடங்கிவிட்டேன்.
உயிரில் நம்பிக்கை சுடர்விட
இதுவரை... எனயாரும்
நிறுத்திவிடா நீட்சியில்
வரையறையிடப்பட்ட
காலங்கள் தாண்டி
நான்வாழவேன்.

மண்ணின் மகிழ்வாகத் திரும்பும் எம் வாழ்வு

புண்பட்டுப் புண்பட்டுப்
புதைத்த இடத்திலிருந்து பிரளயமாய் - நாம்
எழுந்ததைக் காணாதோர்
இடிப்பதும் உடைப்பதும் தெரிந்தவர்கள்

மனிதமும் புனிதமும்
அறியாதோர் என்றார்கள்
எம் குரல்வளை நெரிக்கும்
கரங்களை எரிக்கையிலே
குருதி வெறிகொண்ட ஆயுதக்காரர்களாய்
குலத்திடை உதித்தாரென
குதர்க்கமாய்ப் பகன்றார்.
விடுதலைக்கான எம் கனவின்
வேர் தெரியாது விமர்சித்தார்.

தியாகத்தின் எல்லைதொட்ட
மெழுகின் சுடரணைந்து
எம்முள் மூட்டிய தீ விரிந்து
வல்லரக்கப் படைகளை பற்றியெரிக்கையிலே
எம் மானத்தின் வேருக்கு முதலில்
நீர் சொரிந்தான் மாலதி
நெஞ்சக் கனலேந்தி
சுதந்திரச் சிகரமெட்ட
நகர்கிற பாதையிலே
நீண்ட பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாய்
உயிர் சொரிந்தோம்
எம் மானச்சுடரில்
மறைந்துகிடந்த வல்லமை திரட்டி
ஈனத்திற்கெதிராய் போர் புரிந்தோம்
மனிதம் எமக்கு உண்டென்று
கைதுக்கிவிட்ட பெருந்தலைவன்
வழித்தடத்தில்
அணியணியாய் எம் தோழிகள்
ஒரு வட்டத்துள் இருந்த
வாழ்வுக்கு வெளியே கால் பதித்து

பழமையுள் ஆழ்ந்தும்
 அர்த்தமற்ற வாழ்வறுத்து
 புதுமை முகையலிழ்த்த
 புரிந்துணர்வில்
 வான்விதாடக் கரம்விரித்தோம்.
 மெலிந்த கரங்களுக்குள் வலிமை
 இந்தப் பூவுலகின் போர்களுையெல்லாம்
 புறந்தள்ளிவிட்ட போர்க்கலையில்
 வல்லவர்களாய் எல்லைகளில்
 தழிப்பெண்கள்
 ஆழக்கடலில் மூழும் சமர்
 ஓயாத அலைகளென மூசும் பலம்,
 போரிட்டுப் பகையெடுக்கும்
 சண்டைகளின் முதுகெலும்பை
 முன்சென்று முறிக்கும் வலிமை
 ஒரு மென்மையான புன்னகைக்குள்
 புயல்காவிச் சென்று
 இலக்குத் தகர்க்கும் மனோ பலம்
 இன்னும் எம் விடுதலைச் சேனையுடன்
 நியிர்ந்து நகர்கின்றோம்.

பற்றியிழுக்கலாம்
 எப்படியும் வதைக்கலாம்
 எவ்வாறும் புதைக்கலாம்
 என்றெண்ணும் கனவுகளுக்கு இடியானோம்
 எந்தச் சேலைக்குள் இருந்து துப்பாக்கி
 நீளுமோ?
 அழகிய விழிகளுக்குள்ளிருந்து
 எப்போது புயல் எழுமோ?
 வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு தாயின்

கண்ணீர் துளியில் இருந்து
 வெடிசுமந்து ஒரு வேங்கை எப்போது
 பழிதீர்க்க வருமோ?
 பீதியுடன். நடமாடினர் பகைவர்
 இந்த நூற்றாண்டின் ஆண்டுகளில் அனுபவித்த
 மிகக் கொடிய துயரங்களுக்கு
 பதில் கூறிவிட்ட பெருமீதம்
 அடுத்த நூற்றாண்டை
 வல்லமையுடன் வரவேற்று
 மறக்குவத்து வீரத்தை மனதுள் வளர்த்து
 மானவர்களாய் இதோ நடக்கின்றோம்

குண்டு துப்பும் கழுகுகளின் வருகைக்காய்
 இறகுள் மகவை ஒளிக்கும்
 தாய்ப்பறவையெல்லாம்
 தாமும் தம் குஞ்சுகளுமாய்
 போர்க்கலை பயிலத் தொடங்கிவிட்டன.
 புதியதொரு சகாப்தமாய்
 எங்கள் காலம் புன்னகைக்கின்றது.
 அடிமைத் தளையறுத்து
 எப்படி இந்த மண் சீரிக்குமோ?
 'துட்டகைமுனு'வின் வாரிசுகளால்
 பட்ட காயங்களன்றி
 பருவ காலத்தில் எப்படிப் பூத்துக் குலுங்குமோ
 குண்டு துளைத்த மேனியில் - பின்பு
 குதூகலம் எவ்வாறு கொப்பளிக்குமோ?
 அப்படி அதுபோல
 இந்த மண்ணின் மகிழ்வாகத்
 திரும்பும் எம் வாழ்வு.

அம்புலி என்ற
 போராளிக் கவிஞர்
 விடுதலைப் போர்க்காலத்தில்
 உருவாகிய பெண்
 கவிஞர்களில் முக்கியமான
 ஒருவர். தன்னைப் போராடியோர்க்கும்தான்
 விசாலமான வாழ்வனுபவத்தை
 கிவரால் தனதாக்க முடிந்தது.
 யுத்தத்தையும், அதன்வாழ்வையும்
 எதிர்கொண்ட ஒரு பெண்ணின்
 பட்டுணர்வுகளை கிந்தக் கவிதைகள்
 பாடுகின்றன. அதனால் உயிர்ப்புறம்
 கவிதைகளில் கவிஞர் வாசகர்களிடையே
 தனது எண்ண அலையை பரப்பிக்
 செல்வதில் வெற்றி காண்கிறார்.

மகளிர் வெளியீடுகளில்
 அரவியல்புரை